

RUUSU-RISTI

Totuudenetsijän lehti 1/2026

Irtonumero 9€

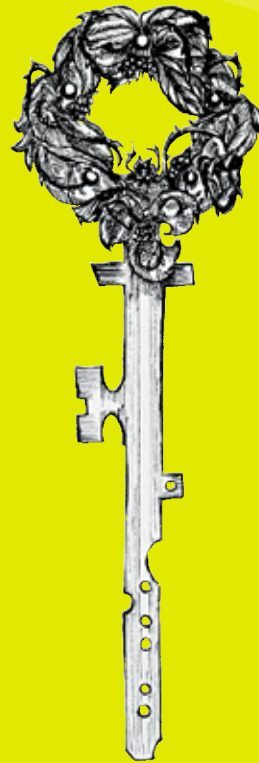
KOHTAA ELÄMÄ

Elämän kokemussisältö vaihtelee vuosi vuodelta.

Joskus liidät ilon aalloilla, joskus käyt surun laaksoissa, joskus kärsimys sinua kohtaa. Ota ne kaikki omaksi elämäksesi, ja pidä niitä kaikkia opettajinasi. Et voi valita iloa, jos et hyväksy surua sen seuralaiseksi.

Itse luot ilojesi ja surujesi syyt.

Tärkeää on, ettet käy tyhmänä elämän pyörässä ikuisesti, vaan opit vähitellen, mikä luo ilon, mikä surun, mikä kärsimyksen.

Karman ymmärtäminen ja voittaminen

Kuinka autan itseäni?

Väinämöisen viitassa

Toimituskunta

Päätoimittaja

Antti Savinainen

antti.j.savinainen@gmail.com

Toimituskunnan jäsenet

Anne Paalo

Aki Filander

Taitto

Vesa Raappana

v.raappana@gmail.com

Aineisto viimeistään osoitteella:

antti.j.savinainen@gmail.com

10.2., 10.5., 1.8., 6.11.

rtf-, odt, doc, tai docx

Oikoluku

Paula Kietäväinen ja Essi Sulander

Kannen kirjoitus

Jouko Ikonen

Kannen kuvitus

Minttu Koskinen

Lehti ilmestyy

maaliskuussa, kesäkuussa, syyskuussa
ja joulukuussa

Tilajapalvelu

ma ja ke 18.00-19.00

Kari Valula

p. 050-527 0810

kari.valula@gmail.com

Ruusu-Risti lehden tilinumero:

OP FI28 5720 9920 1090 47

Lehden vuositilaus 30 €

*Huom! Laita viestikenttään nro 3700 ja
lehden toimitusosoite.*

www.ruusuristi.fi

Julkaisija

Ruusu-Risti ry Merimiehenkatu 31
00150 Helsinki

*Julkaisija ei vastaa lehdessä esitetyistä
mielipiteistä, vaan jokainen kirjoittaja
vastaa itse kirjoituksensa sisällöstä.*

Painopaikka Picascript Oy

ISSN 1455-1632 (painettu)

ISSN 2737-1778 (verkkojulkaisu)

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus, <i>Antti Savinainen</i>	4-5
Johtajan palsta, <i>Aija Tuukkala</i>	6-7
Toimittajalta, <i>Pekka Ervast</i>	8-11
Kutsu vuosijuhlaan	12
Maailman uutisia.....	13
Jeesuksen sanat ristillä, <i>Lauri Livistö</i>	14-17
Karman ymmärtäminen ja voittaminen, <i>Antti Savinainen</i>	18-23
Runo: Matkalla sinuun, <i>Reeta Liskola</i>	23
Kuinka autan itseäni? <i>Jukka Sarno</i>	24-29
Palvelu arjessa ja työelämässä, <i>Matti Koskinen</i>	30-34
Pieni Ego ja Rikas Mies, <i>Marjaana Makkonen</i>	35-37
Väinämöisen viitassa, <i>Jouko Ikonen</i>	38-40
Valentin Tombergin elämä, kirjaesittely.....	41-44
Vanheneminen, <i>Yrjö Härkänen</i>	45
Niin kauan kuin palaat maan päälle, kirjaesittely	46-49
Runot: Siunaus, Kiitollisuus, <i>Matti Koskinen</i>	50
Toimihenkilöt	51

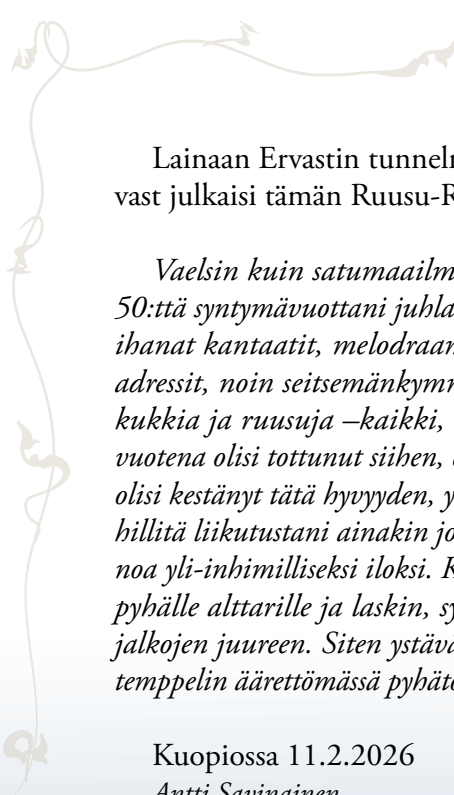
Pekka Ervastin syntymästä tuli kuluneeksi 150 vuotta 26.12.2025. Sen kunniaksi järjestettiin Pekka Ervastin elämästä ja työstä luennot Helsingissä ja Siilinjärvellä tammikuun aikana. Luennoitsijoina olivat Pirjo Aalto (Helsinki) ja Erik Gullman (Siilinjärvi).

Ervast oli suomalaisen teosofisen liikkeen pioneeri, jonka vaikutus suomalaiseen henkiseen kulttuuriin oli ja on uskoakseni edelleen merkittävä. Ervastin elinaikana ja senkin jälkeen ruusuristityöhön tuli mukaan monia taiteilijoita. Arvelen tämän johtuneen siitä, että Ervastin opetukset ja aura inspiroivat ihmisiä totuudenetsimiseen ja taiteelliseen luomistyöhön. Hänen työnsä elää Ruusu-Ristissä, Kristoso-

fiasa, Ihmisyuden tunnustajissa ja monessa yksittäisessä totuudenetsijässä.

Kohtasin Ervastin opetuksen ensimmäisen kerran liki 40 vuotta sitten Vuori-saarna-kirjan muodossa. Tapasin ensimmäisen kerran ruusuristiläisiä kesäkurssien iltatilaisuudessa Lieksassa vuonna 1987. Tunsin heti löytäneeni ihmisiä, joiden kanssa olin samalla aaltopituudella. Pari vuotta myöhemmin liityin Ruusu-Ristiin, enkä ole koskaan tätä päätöstä katunut.

Ervastin eettiset ja henkiset opetukset inspiroivat minua edelleen ja uskon vahvasti, että hän kykeni tuomaan esille näkökulmia henkiseen todellisuuteen, joita kukaan muu ennen häntä ei ollut tehnyt. Sen vuoksi pidän tärkeänä, että Ervastin laajan kirjallisen perinnön keskeisimmät osat käännetään sujuvalle englannin kielelle. Tämä on yksi tapa, jolla hänen työnsä jää osaksi ihmiskunnan henkistä kulttuuria. Toinen tapa on vähintään yhtä tärkeä: Ervastin teosofiset opetukset täytyy viedä elämän käytäntöön. Joka päivä voimme kysyä itseltämme: olenko tänään ollut rauhallinen, puhdas ajatuksissani, rehellinen, anteeksiantava ja rakastava? Tämä elämän esoteerinen koulu on kaikille avoin joka hetki.

Lainaan Ervastian tunnelmia 100 vuoden takaa, jolloin hän täytti 50 vuotta. Ervast julkaisi tämän Ruusu-Risti-lehden Toimittajalta-palstalla tammikuussa 1926:

Vaelsin kuin satumaailmassa viime joulukuun 26 p:nä, jolloin ystäväni viettivät 50:ttä syntymävuottani juhlallisuuksin, jommoisista en olisi osannut uneksia... Ihanan ihanat kantaatit, melodraamat ja laulut, monilukuiset esitelmät ja puheet, runot ja adressit, noin seitsemänkymmentä kirjettä ja sähkösanomaa, toistakymmentä lahjaa, kukkia ja ruusuja –kaikki, kaikki minulle omistettu. Jos en muutamana edellisenä vuotena olisi tottunut siihen, että syntymäpäivääni rakkaudella muistettiin, en varmaan olisi kestänyt tätä hyvyyden, ystävyysrakkauden ja luottamuksen tulvaa. Nyt saatoin hillitä liikutustani ainakin johonkin määrin ja muuttaa sitä kevyeksi, tekisi mieleni sanoa yli-inhimilliseksi iloksi. Kaikki mitä minulle annettiin, kannoin hengessäni elämän pyhälle alttarille ja laskin, sydän täynnä kiitosta, ainoan suuren tietäjän ja vihkijän jalkojen juureen. Siten ystävät hyvyydessään antoivat minun viettää päiväni totuuden temppelin äärettömässä pyhätössä, jossa taivaallisten kuorojen laulut hiljaisina kaikuivat.

Kuopiossa 11.2.2026

Antti Savinainen

Mihin suuntaat kulkusi?

Ruusu-Ristin perustaja-johtaja Pekka Ervastin syntymästä on kulunut 150 vuotta, hän syntyi 26.12.1875. Noin 20-vuotiaana Ervast tutustui teosofiaan ja liittyi Teosofisen Seuran Skandinavian Osastoon. Vuonna 1896 hän oli mukana perustamassa Teosofista kirjastoa Helsinkiin ja tällöin Ervast aloitti myös esitelmien pitämisen ja lehtikirjoittamisen sekä julkaisi ruotsin kielellä ensimmäiset teosofiset kirjat *Teosofin som religion* (1898) ja *Framtidens religion* (1900).

1900-luvun alussa Pekka Ervast vakuuttui esoteerisesta tehtävästään Suomen kansan parissa. Hän oli Suomen

epävirallisena edustajana Lontoossa Teosofisen Seuran kongressissa vuonna 1905 ja samana vuonna Ervast oli perustamassa teosofista aikakauslehteä *Omatunto*, vuodesta 1908 alkaen lehden nimi oli *Tietäjä*. Pekka Ervast oli perustamassa Teosofisen Seuran suomalaista osastoa ja hänet valittiin yksimielisesti sen ensimmäiseksi ylishteeriksi vuosiksi 1907–1916 sekä uudelleen vuodeksi 1918. Henkisen työn inspiraatio on ollut voimakas; lehti ilmestyy, luentoja pidetään, kirjasto karttuu, kirjamyynä verkostoituu ja kustannusliike julkaisee teoksia.

Ruusu-Risti, Suomen Salatieteellinen Tutkimusseura perustetaan 14.11.1920 Pekka Ervastin johtamana. Järjestön työmuoto perustuu vanhaan rosenkreutzilaiseen perinteeseen ja siten jatkaa jo 1900-luvun alussa aloitettua ja *Okkultisena* osastona jatkettua esoteerisen kristillisyyden tutkimusta. Seuran symboliksi tulee ruusuristi, jota Ervast kuvaa näin: *Kun ihminen ottaa ristinsä (sekä ulkoisen että sisäisen kohtalonsa) kantaakseen - ja kantaakseen nurkumatta, jopa ilomielin, silloin ristissä puhkeaa ruusu, rakkauden ruusu, joka tuo rauhan ja autuuden hänen elämäänsä. Ruusu on silloin muodostunut hänen sydänverestään. Ja veri on Kristuksen verta, joka on vuotanut hänen sydämestään, kun risti miekkana on pistetty siihen.* Ervast luonnehtii, ettei mitään oikeaa ja alkuperäistä rosenkreutzilaista seuraa ole olemassa, vaan jokainen, jolla on näkymätön side johonkin rosenkreutzilaiseen mestariin (esim. mestari Jeesukseen, mestari Rakoczyyn tai mestari Rosenkreutziin) on autenttinen ja auktoritatiivinen

rosenkreutsilainen seura. Pekka Ervast näkee Ruusu-Ristin jatkavan H. P. Blavatskyn teosofista työtä ja liittyvän siten Teosofiseen liikkeeseen.

Jo nuorena Pekka Ervast oli jäsenenä kahdessa Teosofisen Seuran esoteerisessa koulussa ja vuonna 1922 Mestarinsa kehoittamana hän perusti oman esoteerisen ryhmän Ruusu-Ristin installoiduille jäsenille. Vuonna 1920 Ervast vihittiin jäseneksi *Yleinen Yhteis-Vapaaamuurarijärjestö Le Droit Humain Skandinavian tuomiokunnan Suomen Osastoon*. Sittemmin hän perusti vapaaamurariutta uudistavan Ruusu-Ristin sisäisen koulun.

Nyt, 150 vuotta Pekka Ervastin syntymästä, Pekka Ervastin kaltainen uskollisuus henkisissä pyrkimyksissä auttaa – ja suorastaan velvoittaa – meidät näkemään toistuvissa maaelämässämme sen kosmis-mentaalisen tehtävän, mikä meidän ihmiskuntana tulee yhdessä toteuttaa. Meidän tehtävämme on kasvaa vastuullisina, yhteisöllisinä ja aktiivisina ihmisinä, jotka eivät pyri sopeutumaan maailmaan, vaan jotka pyrkivät muuttamaan maailmaa. Me voimme kasvaa

rakkaudessa, sillä me voimme toteuttaa hyveitä.

Kuuletko miten luomakunta huokaa? Kuuletko ekosysteemin hiljaisuuden äänen? Näetkö ihmisen vallan ”muihin” lajeihin ja ihmisiin? Mihin sinä suuntaat kulkusi? Tiedäthän, että on olemassa elämänmuotoja, jotka tulevat selviytymään ihmiskunnasta huolimatta. Ja tiedäthän, että voimme tehdä näistä elämänmuodoista oppaitamme ja kasvinkumppaneitamme, ne auttavat meitä elämään rauhassa ja löytämään suunnan yhteisiin tulevaisuuksiimme. Ne opettavat meille myös uuden suhteen planeettaamme.

Kaikki luodut maailmat perustuvat totuuteen ja ovat suljetut mysteereihin, nämä mysteerit elävät rinnakkain nykyyhetkessä ja ovat todellisia elämänmuotoja. Ne ovat elossa. Mysteerit sisältävät mielenmuutoksen, minkä voi kokea majesteetillisessa mahdissa tai herkässä hereisyydessä. Näiden kaikkien välillä on yhteys, se on reitti näkymättömiin maailmoihin, jotka ovat olemassa sisäkkäin meidän näkyvän maailmamme kanssa. Kosminen meissä muuntuu mystiseksi meissä.

Näkyillään,

Aija Tuukkala

Lähteet

Aalto Pirjo, Pekka Ervastin elämänvaiheita (https://media.pekkaervast.net/life_files/pekka_ervastin_elamanvaiheita.pdf). Luettu 23.2.2026.

HAM Helsingin Taidemuseo. Marguerite Humeau – Soihdut. Vierailtu 23.1.2026.

Pekka Ervast

Ruusu-Risti 1926, Tammikuu

Teosofian sanoma on kuulunut maailmassa puolen vuosisadan aikana, ja me, jotka olemme ymmärtäneet tämän sanoman tärkeyden, me, jotka pidämme itseämme teosofeina ja H. P. Blavatskyn suuren työn kannattajina, ehkäpä hänen seuraajinaankin, me olemme nyt oikeutetut, jopa velvollisetkin, tekemään tiliä itseemme kanssa ja kysymään itseltämme, mitä tämä kulunut aika on meille opettanut ja minkä verran olemme sen antamista opetuksista ottaneet vaarin...

Totuutta olimme juuri etsineet... Pian saimme oppia jotakin. Ja pian selveni meille suuri ja merkillinen totuus, joka täytti sielumme ylevällä hartaudella ja kunnioituksella. Mikä tämä totuus oli? Se oli totuus kaikkien uskontojen veljeydestä.

...Nyt saimme kuulla, että totuus, joka oli ikuinen ja muuttumaton, oli joka uskonnossa saanut asteittaisen tai paremmin sanoen osittaisen ilmauksen. Jumala, joka oli yksi, ei ollut millekään uskonnolle vieras... Taivaallinen Isä oli yksi ja sama, vaikka hänen lapsensa lähestyivät häntä eri teitä pitkin.

Mikä laaja ja syvällinen näköala aukenikaan meille totuudenetsijöille!... Joka uskonnossa oli ainakin alussa ollut henkilö tai pari, joilla oli ollut tietoa Jumalasta, ja nämä totuuden tietäjät muodostivat ihmisiltä salatun veljeskunnan, joka aikojen aamusta saakka johti ihmiskunnan henkistä kehitystä ja silloin tällöin lähetti jonkun jäsenensä maailmaan muistuttamaan ihmisiä totuudesta.

Tietysti me totuudenetsijät tämän ymmärrettyämme innostuimme tutkimaan toisia uskontoja ja niiden »pyhiä kirjoja», mikäli se meille oli mahdollista. Lähenimme joka uskontoa kunnioittavassa ja myötätuntoa uhkuvassa hengessä, –semmoisessa, jota tavoittelin pitäessäni aikoinaan kirjan muodossa ilmestyneet esitelmäni »Suurista Uskonnoista». Ja tunnustaa täytyy, että meissä itsestään kasvoi uusi veljellinen elämänymmärrys, suuripiirteinen suvaitsevaisuus kaikkia henkisen ja aineellisen elämän ilmennysmuotoja, kaikkia ihmisiä kohtaan; paremmuuden tunto, ylpeys, ahdasmielisyys, tuomitsemisen halu katosi kuin itsestään. Ymmärsimme, että ihmiset olivat veljiä keskenään...

Paljon olimme todella voittaneet. Suvaitsevaisuus muodostui meille kuin uudeksi uskonnoksi. Eikä se ollut mikään halveksittava uskonto. Se oli inhimillisen ymmärtämyksen ja veljeyden uskonto... Kaita tie, joka ensimmäisen saavutuksen jälkeen aukenee etsijälle, ei vie pois päin veljeydestä, vaan syvemmin sen sisään, samalla kun se nostaa korkeammalle totuuden tietoa kohti.

Olemmeko, veljet, tyytyneet ensimmäiseen suureen saavutukseen vai olemmeko pyrkinet eteenpäin? Ja jos olemme eteenpäin pyrkinet, olemmeko löytäneet salaisen kaidan tien? Vastatkoon jokainen itse omasta puolestaan tähän kysymykseen, mihin seuraan tahansa hän kuuluukaan. Tässä tahdon vain ikään kuin peilissä osoittaa, mitä mahdollisuuksia etsijälle aukenee.

Ensimmäinen mahdollisuus on, kuten sanottu, että hän jää paikalleen. Jos hän kunnialla seisoo paikallaan ja siinä vaikka kaatuu, on hän arvonantomme ja myötätuntomme ansainnut; hän ei ole ketään viekoitellut pois päin valosta, joskaan hän ei ole kyennyt ketään valon lähteelle johtamaan, –valoa kohti hän kuitenkin on seuraajiaan vienyt.

...[P]aikalleen pysähtymisellä on omat vaaransa. Se on kuin pelto, jota ei kynnetä eikä kylvetä. Se jää hedelmättömäksi eikä kasvata uutta satoa. Niin käy totuudenetsijänkin, joka on älynnyt, että totuutta on kaikkialla kätkeytynä, mutta että koko totuus, itse totuus ei ole missään paljastettuna. Hän pysähtyy siihen huomioon, että kukaan ei tiedä täydellistä totuutta – ja että ihmiset juuri sen tähden ovatkin yhdenvertaisia ja veljiä. Niinpä hän ei itsekään mitään tiedä, ja viisainta lienee säilyttää itsenäisyytensä ja aina hienosti kaikkea epäillä... Parasta on olla ottamatta varmaa kantaa missään asiassa. Tutkia pitää kaikkea ja säilyttää, mitä hyvää on.

Tämä äärimmäisen varovaisuuden kanta on tavallaan itsenäinen, ja jos tämmöinen teosofi pysyy veljellisenä ja kilttinä, voi hän olla suureksikin avuksi toisille. Mutta jos hänen sielunsa seisova vesi kadottaa tuoreen makunsa ja muuttuu katkeraksi, silloin epäilyksen, kyynillisyyden ja pilkan henget uhkaavat hänen rauhaansa, – ja jos hän antaa niille sijaa sielussaan, silloin hänestä helposti tulee vahingollinen toveri toisille etsijöille. Silloin myös hänen paikallaan seisomisensa on muuttunut tuhoisaksi taantumiseksi.

Toinen mahdollisuus etsijälle on, että hän saavutettuaan ensimmäisen

suuren totuudennäkemyksensä yhä pyrkii eteenpäin. Hänen järkeään ei tyydytä veljeyden tunteminen paljaassa tietämättömydessä. Hänen luonteensa ei ole epäröivä eikä epävarma, vaan toiminnan- ja tiedonhaluinen. Hän on kauttaaltaan positiivinen luonne. Hänen vaistonsa ja ymmärryksensä tarttuu intohimoisesti siihen toiseen tosiseikkaan, jota viisauden mestarein olemassaolo edellyttää, siihen, että totuuden tieto on ihmisen saavutettavissa. Jos kerran uskonnot ovat syntyneet tiedosta, hän sanoo itselleen, täytyy tiedon olla ihmisen ulottuvilla, – ja miksi en minä silloin siihen tietoon pyrkisi ja sitä tietoa saavuttaisi?

Nyt hänen eteensä aukenee kaksi tietä. Nimittäkäämme toista äärimmäisen itsenäisyyden ja toista itsenäisen luottamuksen tieksi. Edellinen on yksinäinen ja mahtava. Se soveltuu verrattain harvoille luonteille – ei ylpeille, vaan nöyrille, – mutta niitä on, jotka sitä kulkevat. Sen valitseminen perustuu seuraavaan järkeilyyn: totuus on kaikkialla, siis minussakin; Jumala on kaikkialla, siis minussakin. Ainoa totuus ja ainoa Jumala, josta mitään voin tietää, on se, mikä minussa ja minun kauttani ilmentää itsensä. Kun Jumalaa etsin, etsin häntä itsestäni; totuus on omaan olemukseeni salattu. Toinen ei voi löytää sitä minun puolestani, turha minun on juosta toisen kintereillä. Itseeni minun tulee luottaa, itseeni turvata ja uskoa joka tilanteessa. Itse minun on päätettävä, mikä on oikea, mikä väärä, mikä totta, mikä valhetta...

Vilpitöntä ja väsymätöntä etsijää elämä ei pilkkaa. Jos itsenäisyyden tiellä kulkija aina pysyy uskollisena itselleen,

so. parhaimmalle, sisimmälle, puhtaimmalle itselleen, silloin hänen lopullinen voittonsa on varma. Mutta oi, kuinka jyrkkä ja jyhä hänen ylöspäinen polkunsä on!... Mutta jos hänen salainen syntinsä on ylpeys ja itserakkaus, silloin hänen jalkansa huomaamatta kääntyvät vasenkätiselle tielle, joka vie pois päin Jumalasta, ja sanomattomia tuskia on hänen silloin läpikäytävä, ennen kuin hän taas löytää oman tosi itsensä...

Itsenäisen luottamuksen tie on toisen luontoinen. Se soveltuu useimmille etsijöille, sillä useimmat ovat »syntisiä», jotka kaipaavat »parannusta», eikä »vanhurskaita» (oikeamielisiä), jotka tulevat yksin toimeen. Siitä huolimatta he ovat totuuden etsijöitä ja järkeviä ajattelijoita, jotka vallan hyvin ovat ymmärtäneet, että totuus on löydettävissä, että heidän itsensä tulee se löytää ja että sen täytyy ilmetä heissä ja heidän kauttansa. Hekin selvästi tajuavat, että Jumala on kätkenyt heihin oman henkensä siemenen ja että sen siemenen tulee heissä itää ja kasvaa suureksi puuksi, jonka varjossa he voivat levätä. Ulkonainen vapahtaja ei kykene heitä pelastamaan; hän, joka kykenee, on syntyvä heissä itsessään.

Mutta vielä selvemmin he älyävät, että se mikä heitä jalkojen edessä odottaa, on tie, jota heidän tulee kulkea, – elämän tie. Ja he kysyvät hartaassa jännityksessä: missä on tämä tie, mistä se kulkee, minkälainen se on? Se yksin vie heidät totuuden tietoon, Jumalan luo, mutta se on elävä tie, sitä kuljetaan eläen, ja mistä he tietävät, miten on elettävä, miten oltava, jotta sillä tiellä kulkisivat? Jos heille sanotaan: tehkää aina, mitä on oikein ja totta, he

hymähtävät vastaukseksi: emmehän mitään väärää tahdokaan tehdä, mutta sanokaa meille, mikä on se oikea ja tosi tekeminen, joka vie totuuden tietoon! Emme ole niin viisaita, että sitä itses-tämme tietäisimme.

Ja he ovat valmiita ottamaan vastaan neuvoja kokeneelta...

Iloisella ja toivottavasti itsenäisesti harkitulla luottamuksella teosofiset totuudenetsijät lähtevät seuraamaan... mestarein opetuslapsia. He puhdistavat elämänsä heidän nevojensa mukaisesti ja omaksuvat heidän ihanteitaan ja näkemyksiään. Heidän tiensä on suojattu ja verrattain vapaa vaaroista. Se kulkee totuuden tietoa kohti samassa määrin kuin edellä kulkeva neuvonantajaopetuslapsi itse pysyy suoralla tiellä ja on uskollinen mestareille. Se tulee vaaralliseksi vasta silloin, jos edellä kulkija joutuu harhaan.

Enimmäkseen kuitenkin vähäksytään tätä vaaraa. Sitä ei edes oteta lukuun. Mahdottomana pidetään, että ihminen, joka elää ikään kuin mestarin silmien edessä, voisi poiketa totuuden polulta ja erehtyä kulkemaan vääriä teitä. Jos tällöinen asia on mahdollinen, mihinkä silloin on luottaminen? Silloinhan ei ole mitään pysyväistä, ei mitään tukikohtaa elämässä!

Niin, ei ainakaan kuolevaisissa persoonallisuuksissa. Semmoisesta »sokeasta uskosta» varoittivat sekä H. P. Blavatsky että muinaiset viisaat yhtä mittaa. Ei ole muuta tukikohtaa kuin Jumala, ei muuta perustusta kuin totuus.

Vaan mikä on totuus?

... »Teosofian Avaimessa» H. P. Blavatsky alati viittaa Kristuksen ja Buddhan sanoihin ja nimenomaan teroittaa,

että heidän alkuperäinen oppinsa on samaa ikuista teosofiaa (jumalviisautta) kuin teosofisten mestareinkin oppi. Siinä H. P. Blavatsky itse asiassa antoi teosofeilleen mittapuun, jonka avulla voivat arvostella opettajiensa lausuntoja, neuvoja ja ohjeita. Ovatko nämä ohjeet henkisesti sopuoinnussa maailman suurimpien mestarien lausuntojen kanssa? Jos ovat, voivat elävän opettajan seuraajat olla huolehti. Jolleivät, täytyy heidän olla varuillaan. Siveelliset opetukset eivät aikaa voittaen taannu. Niin kauan kuin niitä ei vielä noudateta, pysyvät ne muuttumattomina, ja kun niitä noudatetaan, nousee eteen korkeampia siveellisiä opetuksia...

Kirjoitusta on jonkin verran lyhennetty ja kieliänsua hienovaraisesti uudistettu.

John Sonck

John Sonckin koti -säätio ilmoittaa

Säätio myöntää avustuksia hakemusten perusteella. Avustusta on mahdollista hakea joko itselleen tai toisen henkilön puolesta, kuitenkin siten, että tämä henkilö on hakemuksesta tietoinen ja sen lähettämistä itse toivoo.

Hakemuksen voi tehdä lomakkeella osoitteessa www.johnsonckinkotisaatio.fi tai lähettämällä vapaamuotoinen hakemus sähköpostilla osoitteeseen **anna.lasma(at)gmail.com**. Hakemuksesta tulee ilmetä ikä, nimi ja minkälaista avustusta henkilö tarvitsee. Mikäli haettava avustus on rahallinen, tulee hakemuksesta käydä ilmi haettava summa ja mitä tällä summalla kustannetaan.

Avustusta voivat hakea myös erilaisten tapahtumien järjestäjät, jotka haluavat mahdollistaa iäkkäiden osallistumisen kevennetyllä osallistumismaksulla /matkakustannuksilla tapahtumaansa tai järjestää muuta virkistystoimintaa iäkkäille.

Avustusten hakuaika on 1.3.-30.4.2026.

Ruusu-Ristin edustajat paikkakunnittain

Jyväskylä	<i>Jorma Monto</i>	040 043 4442
Kuopio	<i>Jouko Ikonen</i>	050 341 8795
Lappeenranta/Taipalsaari	<i>Paula Kietäväinen</i>	040 590 4918
Oulu	<i>Vesa Raappana</i>	044 279 6393
Porvoo	<i>Jorma Aunela</i>	040 969 2096
Siilinjärvi	<i>Ari Ihalainen</i>	040 560 4984
Tampere	<i>Liisa Hertell</i>	044 239 2057
Turku	<i>Saara Lintera</i>	041 451 0591
Vihti	<i>Jukka Sarno</i>	040 567 7485

KUTSU VUOSIJUHLAAN

Kaikki Ruusu-Risti ry:n jäsenet kutsutaan Vuosijuhlaan
Pääsiäisenä 3.4. – 5.4.2026
Ruusu-Ristin Temppeliin, Merimiehenkatu 31, Helsinki

OHJELMA

Vuoden teema ”*Fyysinen prinssiippi*”

Pitkäperjantai 3.4.

Klo 12.00 Vuosijuhlan avaus

Klo 15.00 Kahvitilaisuus

Klo 18.00 Installaatio, uusien jäsenten vastaanotto
(ovet suljetaan klo 17.45)

Lauantai 4.4.

Klo 10.00 Suurneuvoston vuosikokous

Klo 11.00 Ruusu-Ristin Neuvoston vuosikokous

Klo 15.00 Kansalliskongressi looshijäsenille

Sunnuntai 5.4. Pääsiäispäivä

Klo 10.00 Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura r.y:n sääntömääräinen vuosikokous

Klo 12.00 Pääsiäismatinea, Erkki Melartinin pienoisooppera ”Minä Uskon”

Klo 15.00 Vuosijuhlan päättäjäiset

Tiedoksi

Ruusu-Ristin hallitus on päättänyt, että käteisen käytöstä toisen jäsenmaksuerän keräämisessä luovutaan. Jäsenmaksuerä 2 suositellaan maksettavaksi Ruusu-Ristin tilille

FI50 5720 9920 1090 39 --- 5.4. mennessä.

***Ruusu-Risti ry:n johtaja ja hallitus toivottavat
kaikki Veljet sydämellisesti tervetulleiksi Vuosijuhlaan!***

Katia Forsmanin artikkeli ”Ajattelun uudistuminen ruusun emotion kautta” julkaistiin Ruusu-Ristin numerossa 2/2025. Forsman on julkaissut yhdessä Jari Jussilan kanssa samasta aiheesta tieteellisen artikkelin *Protoplasma*-lehdessä. Ruusu-Risti-lehti onnittelee Forsmania siitä, että hänen urauurtava työnsä kasvien emotionoista on läpäissyt tieteellisen vertaisarvion. Artikkelin on luettavissa täällä: <https://rdcu.bele3rAU>.

Death is not the end -sivusto tarjoaa näkökulmia kuoleman mysteeriin mm. kuolemanrajatutkimuksen ja henkisten opetusten kautta. Keskustelijoina ja puhujina on kutsuttu eri alojen asiantuntijoita. Sivuston tilaisuuksiin voi osallistua etänä: <https://deathisnotend.com/events/>

Rudolf Steinerin laaja tuotanto on kokonaisuudessaan olemassa vain saksan kielellä. Rudolf Steiner Archive (rsarchive.org) on verkkopohjainen arkisto, joka tarjoaa Steinerin tuotantoa laadukkaalla englannin kielellä. Arkisto tarjoaa nyt käyttöön käännöstyökalua, jossa on mukana myös suomen kieli.

Työkalu on tällä hetkellä käytössä koottujen teoksien osille GA 1–28. Arkisto aikoo laajentaa käännösominaisuuden koskemaan koko Steinerin tuotantoa. Käännöksiä on mahdollista verrata alkuperäisiin saksankielisiin esitelmiin ja myös englanninkielisiin käännöksiin. Käännöskieli valitaan sivuston vasemmalla olevalla valikosta; palvelu on toteutettu Google Kääntäjän avulla. Toimituksen arvio on, että käännös on luettavaa, mutta ei vielä kovin sujuvaa suomea.

Pekka Ervastin kirja *Kiusausten koulussa* on julkaistu englanniksi nimellä *The School of Temptations*. Kustantaja on Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry, ja julkaisua on tukenut Kulmakoulusäätiö. Englantilainen teosofi Tim Wyatt tarkasti käännöksen ja kirjoitti kirjaan esipuheen. Kirja on saatavilla kansainvälisissä verkkokaupoissa ja myös Aioni-kirjakaupasta: <https://urly.fi/42Qb>.

Jeesuksen sanat ristillä

H. P. Blavatsky

Ote toimittajan kommentista artikkeliin "The Crucifixion of Man"

Lucifer-lehdessä no 9, v. 1888.

Yksi seitsemästä esoteerisesta merkityksestä, jotka järjestelmän mystiset keksijät ovat liittäneet ristiinnaulitsemisen mysteeriiin – jonka alkuperäinen kehittäminen ja käyttöönotto juontavat juurensa aikojen hämärään ja MYSTEERIEN perustamiseen – löytyy geometrisista symboleista, jotka sisältävät ihmisen evoluution historian. Heprealaiset, joiden profeetta Mooses oli oppinut Egyptin viisaudessa, ja jotka omaksuivat numerojärjestelmänsä foinikialaisilta ja myöhemmin pakanoilta, joilta he lainasivat suurimman osan kabbalistisesta mystiikastaan, sovittivat nerokkaasti "pakanallisten" kansojen kosmiset ja antropologiset symbolit omiin salaisiin muistiinpanoihinsa.

Jos kristillinen papisto on nykyään menettänyt sen avaimen, kristillisten mysteerien varhaiset kokoajat olivat hyvin perehtyneitä esoteeriseen filosofiaan ja käyttivät sitä taitavasti. He ottivat sanan aish (yksi hepreankielisistä sanoista, jotka tarkoittavat IHMISTÄ) ja käyttivät sitä yhdessä sanan Shânâh "kuuvuosi" kanssa, joka oli mystisesti yhteydessä Jehovan, Jeesuksen oletetun "isän", nimeen, ja sisällyttivät mystisen ajatuksen astronomiseen arvoon ja kaavaan.

Alkuperäinen ajatus "avaruudessa ristiinnaulitusta ihmisestä" kuuluu varmasti muinaisille hinduille, ja Muir esittää sen teoksessaan "Hindu

Pantheon" kaiverruksessa, joka kuvaa Wittobaa – erästä Vishnun muotoa. Platon omaksui sen avaruudessa olevaan ristikkäiseen ristiinsä, X:ään, "toiseen jumalaan, joka vaikutti universumiin ristin muodossa"; Krishna on samoin kuvattu "ristinnaulittuna". (Katso Dr. Lundyn *Monumental Christianity*, kuva 72.) Se toistuu jälleen Vanhan testamentin omituisessa käskyssä ristiinnaulita ihmiset Herran, Auringon, edessä – mikä ei ole lainkaan profetia, vaan sillä on suora fallinen merkitys. Kabbalististen merkitysten nykyisin olemassa olevasta kaikkein viitteellisimmän teoksen "*The Hebrew-Egyptian Mystery*" [1]: §II sanoo:

Symbolisesti ristin naulojen päiden muoto on kiinteä pyramidi, ja naula on kapeneva neliönmuotoinen obeliski tai fallinen symboli. Kun tarkastellaan kolmen naulan sijaintia Ihmisen raajoissa ja ristillä, ne muodostavat tai merkitsevät kolmion, jossa jokaisessa kulmassa on yksi naula. Haavat tai stigmat raajoissa ovat välttämättä neljä, mikä viittaa neliöön... Kolme naulaa ja kolme haavaa ovat lukumäärältään 6, mikä viittaa kuution kuuteen avautuneeseen sivupintaan (jotka muodostavat ristin tai ihmisen muodon, tai 7, kun lasketaan kolme vaakasuoraa ja neljä pystysuoraa palkkia), jolle mies on asetettu; ja tämä puolestaan viittaa ympyrän mittaan, joka on siirretty kuution reunoille. Jalkojen yksi haava jakautuu

kahdeksi, kun jalat erotetaan toisistaan, jolloin niitä on yhteensä kolme, ja neljäksi, kun ne erotetaan toisistaan, eli yhteensä seitsemän – toinen hyvin pyhä (ja juutalaisille) naisellinen perusluku.

Näin ollen, vaikka ”ristiinnaulitsemisen naulojen” fallinen tai seksuaalinen merkitys on todistettu geometrisella ja numeerisella tulkinnalla, niiden mystinen merkitys ilmenee edellä esitetyissä lyhyissä huomautuksissa, jotka liittyvät Prometheukseen ja vaikuttavat häneen. Hän on toinen uhri, sillä hänet on ristiinnaulittu rakkauden ristille, ihmisten intohimojen kalliolle, uhrauksena hänen omistautumisestaan ihmiskunnan hengellisen elementin asialle.

Nyt dogmaattisesti hyväksytyt sanat, jotka ovat niin dramaattisia, koska ne lausuttiin ratkaisevalla hetkellä, ovat myöhemmältä ajalta kuin yleisesti oletetaan. Matteuksen evankeliumin 27. luvun jae 46 on nyt vääristetty evankeliumin kreikkankielisten tekstien häikäilemättömien toimittajien toimesta. *Eli, Eli, Lama Sabachtani* – ei koskaan tarkoittanut ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”, vaan tarkoitti alun perin päinvastoin. Ne ovat sakramentaalisia sanoja, joita käytettiin vanhassa Egyptissä, kuten muuallakin, viimeisessä vihkimyksessä, *Chrestoksen* kuoleman mysteerin aikana eläimellisten himojen kuolemassa maallisessa kehossa, ja hengellisen ihmisen ylösnousemuksessa valaistuneena *Christoksena* nyt puhdistetussa ruumiissa (Paavalin ”toinen syntymä”, ”kahdesti syntyneet” tai brahmanien vihityt jne.[2]) Nämä sanat osoitettiin vihityn ”korkeammalle minälle”, jumalalliselle hengelle hänessä (kutsutaanpa sitä Kristukseksi,

Buddhaksi, Krishnaksi tai millä nimellä tahansa), sillä hetkellä, kun aamuauringon säteet valaisivat ehdokkaan transsis- sa olevan ruumiin ja niiden oli tarkoitus herättää hänet eloon tai hänen uuteen syntymäänsä. Ne oli osoitettu sisäiselle hengelliselle auringolle, ei ulkoiselle auringolle, ja ne olisi pitänyt lukea, ellei niitä olisi vääristelty dogmaattisista syistä:

”JUMALANI, JUMALANI, KUINKA SINÄ MINUT KIRKASTAT!”

”Tietenkin versiot ovat peräisin alkuperäisistä kreikkalaisista käsikirjoituksista (syy siihen, miksi meillä ei ole alkuperäisiä hepreankielisiä käsikirjoituksia näistä tapahtumista, on se, että hepreankieliset arvoitukset paljastaisivat itsensä vertailussa niiden lähteisiin, Vanhaan testamenttiin). Kreikkalaiset käsikirjoitukset antavat poikkeuksetta nämä sanat seuraavasti:

Ἠλί Ἠλί λὰμὰ σαβὰχτανί.

Ne ovat hepreankielisiä sanoja, jotka on käännetty kreikaksi, ja hepreaksi ne ovat seuraavat: –

אלי אלי למה עוכחתני:

... tai ”Jumalani, Jumalani, miksi olet hylännyt minut?” niiden oikeana käännökseenä. ... Tällainen on niiden tulkinta pyhissä kirjoituksissa. Nämä sanat eivät kuitenkaan kestä tätä tulkintaa, ja se on väärä käänнос. Todellinen merkitys on ... ”Jumalani, Jumalani, kuinka sinä minut kirkastat! Mutta vielä enemmän, sillä vaikka *lama* on miksi tai miten, verbinä se yhdistää ajatuksen häikäistä, tai adverbina se voisi tarkoittaa ”kuinka häikäisevästi” ja pian. Varomattomalle lukijalle tämä tulkinta on

pakotettu ja saatettu vastaamaan, ikään kuin profeetallisen lausuman täytty- mykseen, marginaalisella viittauksella 22. psalmin ensimmäiseen jakeeseen, joka kuuluu (hepreaksi):–

אלי אלי למה עזבתני:

viittaus on oikea ja tulkinta on jär- kevä ja hyvä, mutta sana on täysin eri- lainen. Sanat ovat:

Eli, Eli, lamah azabvtha-ni

(eivätkä) *Eli, Eli, Lama Sabachthani.*

Mikään ihmisen älykkyys, kuinka oppinut tahansa, ei voi pelastaa tätä kohtaa sen ilmeisestä vääristymästä; ja sellaisenaan se on kauhea isku esityksen alkuperäiselle pyhyydelle.” – (”Hebrew Egyptian Mystery”, s. 300.)

Mutta mikään isku ei ole tarpeek- si voimakas tappamaan sokean uskon käärmettä, pelkurimaista kunnioitus- ta vakiintuneita uskomuksia ja tapoja kohtaan sekä sitä itseästä, ylimielistä elementtiä sivistyneessä ihmisessä, joka saa hänet suosimaan omaa valhettaan yleismaailmallisen totuuden sijaan, joka on kaikkien yhteistä omaisuutta – myös ”pakanoiden” alempiarvoiset rodut mu- kaan lukien.

Lukija, joka epäilee tätä väitettä, voi tarkistaa hepreankieliset alkuperäis- tekstit ennen kuin kiistää sen. Hän voi myös tutustua joihinkin hyvin kuvaaviin egyptiläisiin *reliefeihin*. Erityisesti yksi Philae-temppelistä peräisin oleva reliefi kuvaa *initiaatiokohtausta*. Kaksi jumala-hierofanttia, joista toisella on haukan pää (aurinko) ja toisella kaksi päätä (Merkurius, Thoth, viisauden ja salaisen oppimisen jumala, Osiris-Auringon arvioija), seisovat juuri vihittyjen ehdokkaiden ruumiiden yläpuolella. He

kaatavat hänen päähänsä kaksinkertai- sen vesivirran (elämän ja uuden synty- män vesi), joka on kietoutunut ristin muotoon ja täynnä pieniä ankh-ristejä. Tämä on allegoria pyrkijän (nyt vihi- tyn) heräämisestä, kun aamuauringon (Osiris) säteet osuvat hänen päälakeen- sa (*hänen transsissa oleva ruumiinsa on asetettu kolme päivää aiemmin puiselle tau-ristille, jotta se voisi vastaanottaa sä- teet*). Sitten ilmestyivät hierofanttivih- kijät ja sakramenttiset sanat lausuttiin näkyvästi Aurinko-Osirikselle, mutta todellisuudessa ne oli osoitettu sisäi- sille Hengen Auringolle, joka valaisi vastasyntyneen ihmisen. Lukijan on syytä pohtia auringon yhteyttä ristiin sekä sen luomisessa että hengellisessä uudistamisessa – jo muinaisista ajoista lähtien. Tutkikoon hän Ramses II:n hal- lituskaudella rakennetun Beit el-Walin haudan ja löytäköön siitä kaiken muo- toisia ja -asentoisia ristejä. Sama tois- tuu kyseisen hallitsijan valtaistuimella ja lopuksi Thutmosis III:n esi-isien salin fragmentissa, joka on säilytetty Pariisin kansalliskirjastossa ja joka kuvaa Bak- han-Alenren palvontaa.

Tässä ainutlaatuisessa veistoksessa ja maalauksessa näkyy auringon kiek- ko, joka paistaa ankh-ristille, joka on sijoitettu ristille, joka on täydellinen kopio Golgatan rististä. Muinaisissa papyruksissa näitä mainitaan ”kovina vuoteina niille, jotka olivat (hengelli- sessä) työssä, *synnyttämässä itseään*”. Egyptiläisten temppelien maanalaisista saleista löydettiin niiden tuhoamisen jälkeen suuri määrä tällaisia ristinmuo- toisia ”vuoteita”, joille ehdokas, joka oli heitetty kuoleman transsiin korkeim- man vihkimyksensä lopussa, asetettiin

ja kiinnitettiin. Arvokkaat, tietämättömät Kyrillos- ja Theofilus-tyyppiset isät [3] käyttivät niitä vapaasti, uskoen, että ne oli tuotu ja piilotettu sinne joidenkin uusien käännyksien toimesta. Ainoastaan Origenes ja hänen jälkeensä Clemens Aleksandrialainen sekä muut entiset vihityt tiesivät paremmin. *Mutta he päättivät pysyä hiljaa.*

Okkultistin tulisi kuitenkin aina pitää mielessä Ammianuksen sanat, että jos ”totuus häpäistään valheella”, se voi olla ja on ”yhtä lailla loukattu hiljaisuudella”.

Käännös: *Lauri Livistö*

Viitteet:

[1] Teos, johon HPB viittaa on James Ralston Skinnerin, amerikkalaisen vapaamuurarin ja kabbalistin teos “*Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in the Source of Measures Originating the British Inch and the Ancient Cubit*”, Cincinnati, R. Clarke & Co., 1875.

[2] Teosofinen sanakirja selittää sanat näin:

”*Chrēstos* tarkoitti siinä [temppeli-]sanastossa koeajalla olevaa opetuslasta, hierofanttiuteen pyrkivää ehdokasta. Kun hän oli saavuttanut tämän aseman initiaation, pitkien koettelemusten ja kärsimysten kautta ja on tullut ”voidelluksi” (eli ”hierotuksi öljyllä”, kuten vihityt ja jopa jumalten kuvat, rituaalin viimeisenä silauksena), hänen nimensä muuttui *Christokseksi*, ”puhdistetuksi”, esoteerisella tai mystisellä kielellä. Mystisessä symboliikassa *Christés* tai *Christos* tarkoitti, että ”Tie”, Polku, oli jo kuljettu ja päämäärä saavutettu; kun vaivalloisen työn hedelmät, jotka yhdistivät katoavan saven persoonallisuuden tuhoutumattomaan INDIVIDUALITEETTIIN, muuttivat sen siten kuolemattomaksi EGO:ksi. ”Tien päässä seisoo Chrēstes”, Puhdistaja, ja kun yhdistyminen oli saavutettu, *Chrestos*, ”surujen ihminen”, tuli itse *Christokseksi*.”

[3] Theofilus ja hänen seuraajansa Kyrillos Aleksandrialainen tuhosivat Aleksandrian pakanalliset uskonnolliset temppelit ja muut uskonnolliset rakenteet, sekä keisarillisen avun tuella rakensivat luostareita ja muita kristillisiä palveluspaikkoja – ja korostivat sillä omaa asemaansa.

MINÄ USKON

– Konserttimatka Erkki Melartinin seurassa läpi Intian, Egyptin ja Afrikan

SAKARI TOPI, ERKKI MELARTIN
MAIJA RAUTASUO, TÄHTISILMÄ
HENRI JUSSILA, VIISAS MIES
PINJA UKKOLA, PIANO

Su 5.4.2026 klo 12 RUUSU RISTIN SALI,
MERIMIEHENKATU 31, 00150 HELSINKI

Pääsyliput 15 euroa

LISÄTIETOJA JA PAIKKAVARAUKSET:
AIJA.TUUKKALA@KOLUMBUS.FI

Karman ymmärtäminen ja voittaminen

Antti Savinainen

Johdanto

Karma on keskeinen teosofian, antroposofian ja ruusuristiläisyyden opetus jälleensyntymän ohella. Sen periaate on helppo ymmärtää syyn ja seurauksen lakina, mutta karman tarkan toiminnan hahmottaminen on vaikeaa. Siihen tarvitaan henkistä tietoa ja intuitiota. Käsittelen tässä kirjoituksessa karmaa enimmäkseen Rudolf Steinerin opetusten näkökulmasta¹, jota täydennän Pekka Ervastin opetuksilla. Esittelen Steinerin karmaharjoituksia, jotka ovat hyvin käytännöllisiä ja auttavat löytämään syvemmän ymmärryksen karman toiminnasta. Lopuksi esitän lyhyesti Ervastin opetukset karman voittamisesta.

Korkeampi minä ja karma

Tavallisesti ihminen ymmärretään teosofiassa seitsenkertaisena olentona (fyysinen ruumis, eetteriruumis, astraaliruumis, alempi ja ylempi manas eli järki, buddhi ja aatma). Ihminen voidaan hahmottaa myös kolminaisuutena: ruumis, sielu ja henki. Tässä jaottelussa sielu vastaa persoonallista minää, joka ilmenee jokapäiväisessä elämässä. Ihmisen korkeampi minä puolestaan edustaa henkeä, ihmisen kuolematonta olemusta. Persoonallinen minä on korkeamman minän heijastus fyysisessä maailmassa, eikä se synny uudestaan paitsi poikkeustapauksissa. Korkeampi minä synnyttää jokaista inkarnaatiota varten uuden persoonallisuuden, jonka luonne ja olosuhteet määräytyvät ihmisen karmallisesta taseesta. Korkeampi minä käy jälleensyntymisen koulua ja kantaa karmallisen vastuun persoonallisen minän välityksellä.

Jokainen on hyväksynyt oman karmansa ennen syntymää taivasmaailmassa, jossa ihminen elää korkeammassa minässään. Tässä tajunnantilassa uusi inkarnaatio näytetään uutena mahdollisuutena kasvaa kohti täydellisen ihmisen ihannetta (Marjanen ym., 2021, 96):

Tuleva maanpäällinen elämämme näyttäytyy meille. Me näemme, mikä meitä odottaa... ja olemme äärettömän kiitolliset elämälle siitä, että me saamme käydä koulua. Ja hänen sielunsa tuntee: ”Nyt tahdon koettaa paremmin kuin ennen olla puhdas, rehellinen ja rauhallinen sisässani. Minä tahdon olla rakastava kaikkia kohtaan.”

¹Suurin osa tästä kirjoituksesta on julkaistu Takoja-lehdessä 4/2023 otsikolla

”Rudolf Steinerin opetuksia karmasta”.

Kristus karman herrana

Steiner kertoo esitelmäsarjassa vuodelta 1911 (Steiner, 1989, s. 33), että ”meidän aikanamme... Kristuksesta tulee karman herra”. Tämä on merkittävä tiedonanto, josta teosofiassa ei puhuta; poikkeuksen tekee Ervastin ruusuristolainen teosofia. Kristus päättää tulevaisuudessa, millainen on kunkin ihmisen karmallinen tili, velat ja saatavat. Steiner esittää, että Mooses ilmaisee tai on ilmaissut monille ihmisille kuoleman jälkeen heidän karmallisen tilinsä ennen kuin ihminen siirtyy eetterimaailmasta sielunmaailman puhdistustilaan. Mooses esiintyy siten karmallisten voimien kirjanpitäjänä, joka näyttää missä ihminen on poikennut elämän laista. Tämä tehtävä siirtyi Steinerin mukaan yli sata vuotta sitten Kristukselle, joka enenevässä määrin toimii ihmisten karmallisena tuomarina eetterimaailmassa.

Vaikka Kristus tulee tai on jo tullut karman herraksi, karma täytyy edelleen sovittaa. Tämä sovitus on mahdollista tehdä niin, että se edistää parhaalla tavalla ihmiskunnan kehitystä. Kristus auttaa jäsentämään yksilön karmallisen sovituksen maan yleiseen karmaan ja auttaa näin yksilön lisäksi koko ihmiskuntaa. Ervastin (1958, s. 60–61) opetus Kristuksesta karman herrana on hyvin samansuuntainen kuin Steinerilla: ”... Kristus tulee otamaan karman ohjaket käsiinsä, niin että hän tahtoo auttaa jokaista ihmistä jälleensyntymismysterissä.”

Steinerin opetuksia karmasta ja sairauksista

Karmalliset vaikutukset voivat jatkuu useamman elämän ajan (Steiner, 2011). Steiner antaa esimerkin itsekeskeisestä ihmisestä, joka kokee itsekkäiden tekojensa vaikutukset voimakkaina tunteina kuolemanjälkeisissä puhdistustiloissa. Tämän seurauksena hänessä kehittyvät tiettyjä taipumuksia, jotka ilmenevät seuraavassa inkarnaatiossa sisäisen luonteen heikkoutena. Luonteen pinnallisuus puolestaan aiheuttaa seuraavassa elämässä taipumuksen valehteluun. Valehtelun vaikutukset näkyvät kolmannessa elämässä virheellisesti muodostuneissa elimissä, mistä aiheutuu sairauksia. Näissä tapauksissa moraalisten heikkouksien vaikutukset ovat painautuneet myöhemmän elämän eetteriruumiiseen saakka. Yhden elämän aikana tapahtuva (hyvän tai huonon) moraalisen luonteen suora vaikuttaminen eetteriruumiiseen on mahdollista, mutta se on harvinaista.

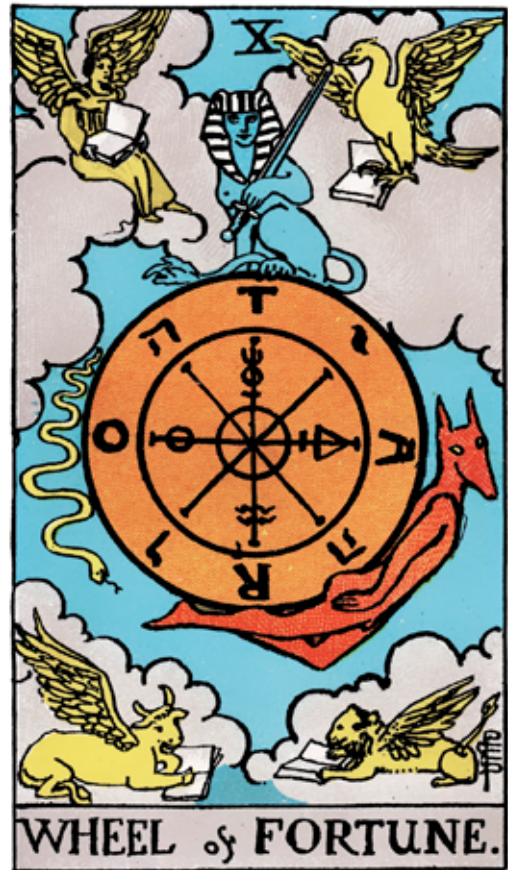
Ihmisen minuuden heikkous, tietynlainen epäitsenäisyys, synnyttää vastavaiikutuksen seuraavassa elämässä. Ihminen hakeutuu alitajuisesti vastoinkäymisiin ja tilanteisiin, joissa hän voi vahvistaa minuuttaan. Eräs tällainen mahdollisuus tarjoutuu epidemioiden yhteydessä (Steiner mainitsee esimerkkinä koleran). Jos taas ihminen on toiminut elämässään liian voimakkaasti minuuden tuntemuksestaan käsin, hän näkee kuoleman jälkeen, että hänen täytyy olla hillitympi ja voittaa itsensä tässä suhteessa. Steinerin mukaan malaria voi tarjota tässä karmallisen mahdollisuuden tasapainottaa sisäistä luonnetta.

Edellisen elämän ulkoisen maailman väheksyminen ja voimakas keskittyminen oman sielunelämän vaalimiseen ja meditaatioon (voisiko luostarilaitoksista löytyä tällaisia ihmisiä?) aiheuttaa Steinerin mukaan seuraavassa elämässä myöhemmällä iällä tuhkarokon. Tämä on aiemman elämän yksipuolisen keskittymisen fyysinen seuraus. Tämän lisäksi tulee myös sielullinen seuraus: taipumus itsepetokseen. Toisaalta jos ihminen on elämänsä aikana kehittänyt sielunsa voimia niin, että hän on voittanut taipumuksen itsepetokseen, myöskään tuhkarokko ei myöhemmällä iällä puhkea.

Steiner kertoo, että hänen esimerkinsä on otettu hengentieteellisestä tutkimuksesta. Näistä paljastuu, että ihminen voi tarvita jotakin sairautta voittaakseen jonkin luonteenpiirteen itsessään ja kehittääkseen sairauden kautta parantavia voimia, jotka vievät häntä henkisessä kehityksessä eteenpäin. Tämä on mielenkiintoinen näkökulma sairauksien karmaan: kyseessä ei ole pelkästään vanhojen rikkomusten karmallinen seuraus kärsimisen muodossa, vaan mahdollisuus kehittää luonnetta jalostavia ja tasapainottavia voimia. Sairaus voi siten olla suuri opettaja.

Valmistavat karmaharjoitukset

Steiner muotoili useita harjoituksia, joiden tarkoituksena on kehittää tietoisista kohtaamista, objektiivisuutta ja toisten ihmisten ja elämän tapahtumien ymmärtämistä. Näiden lisäksi hän kehitti harjoituksia, jotka voivat herättää kohtalon voimien toiminnan tunnistamista yksilön elämänsä elämässä ja lopulta

aikaisempien elämien muistoja. Morelli (2015) toteaa, että Steiner ei ehtinyt saattaa näitä harjoituksia viimeistelyyn muotoon. Hän järjestää Steinerin eri yhteyksissä esittämät harjoitukset kolmeen osaan: valmistavat harjoitukset, pienemmät ja suuremmat karmaharjoitukset (en käsittele suurempia karmaharjoituksia tässä kirjoituksessa; ne on kuvattu Takojan 4/2023 artikkelissani).

Ensimmäisenä valmistavana harjoituksena on kiitollisuus. Tässä harjoituksessa Steiner kehottaa katsomaan elämäämme taaksepäin ja tunnistamaan, miten paljon olemme saaneet vanhemmiltamme, sukulaisilta, ystävilta, opettajilta, kollegoilta ja muilta

ihmisiltä. Harjoituksen tarkoituksena on oivaltaa, että olemme monesta asiasta velkaa toisille ihmisille. Kun taaksepäin katsomisen harjoitusta toistetaan, elämäämme vaikuttaneista ihmisistä alkaa muodostua imaginaatioita, jotka osoittavat näiden ihmisten sisäiseen olemukseen. Tähän liittyy syventävä harjoitus, jossa tuodaan sielun silmien eteen ihmiset, jotka ovat jollakin tavalla toimineet estävinä tai vastustavina tekijöinä elämässämme. Tämän harjoituksen tarkoituksena on kehittää objektiivista kiitollisuuden kokemusta, jossa toiselle ihmiselle annetaan tilaa omassa sielussa ilman tunnepohjaista arviointia. Harjoitus on varsin vaikea, mutta sen avulla voidaan nähdä mitä mahdollista hyvää on seurannut jonkin ihmisen negatiiviseksi koetusta toiminnasta.

Toisena valmistavana harjoituksena on pyrkiä näkemään itsensä objektiivisesti, ikään kuin ulkopuolisin silmin. Harjoituksen tarkoituksena on vapautua menneisyyteen sitovista mielikuvista ja itsensä samaistamisesta elämän kokemuksiin. Näiden saavuttaminen vaatii toistuvaa harjoitusta. Vaikuttaa siltä (vaikka Steiner ei tässä yhteydessä niin sano), että valmistavien harjoitusten onnistuminen edellyttää kykyä antaa anteeksi toisille ja myös itselleen menneisyyden virheet ja rikkomukset. Anteeksianto on välttämätön taito henkilöllä tiellä. Syvässä anteeksiannossa emme ainoastaan päästä unohtaa kokemaamme epäoikeudenmukaisuutta, vaan otamme itsellemme velvollisuuden hyvittää maailman kokema vahinko. Tämä tapahtuu hyvyyden, myötätunnon ja rakkauden voimilla (Prokofjev, 2018).

Pienemmät karmaharjoitukset

Ensimmäisessä pienemmässä karmaharjoituksessa katsotaan taaksepäin elämän merkittävään tapahtumaan, joka näyttää sattuman aiheuttamalta tai asiaan, jota emme olisi halunnut kokea. Steiner ottaa esimerkin tapauksesta, jossa katopaanu tms. putoaa yllättäen ihmisen päähän. Hän pyytää kuvittelemaan ”toisen henkilön meissä”, joka valmistelee ja ajoittaa tapahtuman juuri niin, että kattopaanu putoaa päähän ohi kulkiessamme. Aluksi ”toinen henkilö meissä” on ulkokohtainen ja keinotekoinen, mutta harjoituksen myötä ihminen alkaa näkemään, kuinka tämä kohtalon järjestelijä on itse asiassa meissä itsessämme ja kuinka olemme halunneet joutua johonkin kohdallemme osuneeseen onnettomuuteen. Muisto suostumuksesta joutua onnettomuuteen on hävinnyt arkisesta tietoisuudesta, mutta harjoitus voi herättää tietoisuuden karmisesta elämäkerrasta, jonka olemme valinneet syntymää edeltävässä tilassa. Harjoitus vahvistaa sisäistä voimaa kohdata vastoinkäymisiä uudella asenteella, ilman pelkoa. Sisäinen rauha, tapahtumien hyväksyntä ja elämän merkityksellisyyden kokeminen voimistuvat. Emme enää syytä kohtalostamme vanhempiamme, ystäviä, vihollisia tai satunnaisia tapahtumia, vaan otamme itse vastuun kohtalostamme.

”Vastakkaisen olennon” harjoituksessa katsotaan elämää taaksepäin ja havainnoidaan, millaiset taipumukset ovat olleet meille luontaisia ja mitkä eivät. Harjoituksessa keskitytään siihen, mitä meistä on tullut, vaikka olemme halunneet sen välttää. Näin rakentuu ”vastaolento”, johon Steiner kehottaa

uppoutumaan. Harjoitus auttaa ymmärtämään sellaista, joka ei ole tämän elämän tulosta, vaan aiheutuu aikaisemmista elämistä.

Edellä kuvattiin karmaharjoitusta, jonka kohteena oli meille tapahtunut asia, jota emme olisi halunneet tapahtuvaksi. Sille vastakkainen karmaharjoitus edellyttää tietoista taaksepäin katsomista tapahtumiin, joilta pelastuimme. Näitä voisi kutsua läheltä piti tilanteiksi: ehkä lähtömme viivästy jostakin syystä muutaman minuutin, minkä ansiosta pelastuimme onnettomuudelta tai joltakin ikävältä asialta. Harjoitus auttaa kehittämään kykyä havaita karmallisten voimien ohjaamia tapahtumaketjuja.

Laajennetussa pienemmässä karmaharjoituksessa Steiner kehottaa tarkastelemaan kaikkia menneisyyden tapahtumia muutaman viikon tai muutaman kuukauden ajalta. Harjoituksessa katsotaan epämieluisia tapahtumia ilman mitään ajatusta siitä, että olisimme kokeneet vääryyttä tai epäoikeudenmukaisuutta. Omia virheitä ei pyritä millään tavalla puolustelemaan. Otamme vastuun kaikesta meille tapahtuneesta. Harjoitus synnyttää uuden suhteen henkiseen maailmaan: meissä on ”toinen henkilö”, joka järjestee elämämme tapahtumia, kuten jo edellä kuvatussa harjoituksessakin oli mahdollista kokea.

Karman voittaminen

Jos olemme rikkoneet elämän lakeja vastaan, joudumme kantamaan karmallisen vastuun. Tämä voi merkitä kärsimystä. Ervast esittää kolme keinoa,

joilla on mahdollista voittaa karma ja sen mukanaan tuoma kärsimys (Savinainen ym., 2024). Ensimmäinen keino on kohdata karma vapaaehtoisesti ja iloisesti kärsien ilman mitään ajatusta siitä, että meitä kohdellaan epäoikeudenmukaisesti. Emme syytä kärsimyksestämmä toisia ihmisiä, elämää tai Jumalaa. Jos osaamme näin tehdä, taitamme karmalta kärjen, eikä sillä ole enää valtaa ylitsemme. Emme enää vastusta karmaa, vaan voitamme sen.

Toinen keino on lopettaa tekemästä pahaa ja lakata luomasta uutta karmaa. Meidän on lakattava ajattelemasta itsekäitä ja epäystävällisiä ajatuksia ja lopetettava turhan puhuminen. Jos osaamme näin tehdä, sitova karma osaltamme lakkaa.

Kolmas keino on oppia tuntemaan itsemme. Ervast ei tarkoita tällä persoonallisuutemme tuntemista, vaan korkeamman minämme tuntemista. Korkeampi minämme on pelkkää hyvyyttä ja rakkautta (Savinainen ym., 2024, 79):

Karman voittaminen tapahtuu siten, että tulemme omaksi itseksemme, siksi mitä me olemme. Tulemme rakkaudeksi, joka ilmenneenä on viisautta. Ilman rakkautta emme voi tulla valoksi. Koko karma haihtuu siihen kirkaaseen valoon, joka on rakkauden ilmennystä. Siihen haihtuvat kaikki voimat, jotka saavat häiriöitä ja kärsimyksiä aikaan.

Lähteet

Ervast, Pekka (1958). *Jeesus Kristuksen elämänyymmärrys. Helsingin esitelmiä keväällä 1928*. Ruusu-Risti.

Marjanen, Jouni, Savinainen, Antti ja Sorvali, Jouko (toim.) (2021). *Kuolema ja kuolemanjälkeinen elämä: otteita Pekka Ervastian esitelmistä ja kirjoituksista*. 2. painos. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry. Saatavilla internetistä osoitteessa https://ruusuristi.fi/uploads/file/julkaisut/ladattavat_kirjat/kuolema_ja_kuolemanjalkeinen_elama-2p.pdf

Morelli, Luigi (2015). *Karl Julius Schröer and Rudolf Steiner. Anthroposophy and the Teachings of Karma and Reincarnation*. iUniverse.

Prokofjev, Sergei O. (2018). *Anteeksiantamisen henkinen merkitys*. Suomen antroposofinen liitto.

Savinainen, Antti, Koskinen Matti ja Rinkinen Rauno (toim.) (2024). *Pekka Ervastian keskeiset opetukset*. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry. Saatavilla internetistä osoitteessa https://www.teosofia.net/e-kirjat/Pekka_Ervast-Keskeiset_opetukset-ekirja.pdf

Steiner, Rudolf (1989). *Jeesuksesta Kristukseen. Kymmenen esitelmää Karlsruhessa 1911*. Suomen antroposofinen liitto.

Steiner, Rudolf (2011). *Manifestations of Karma. Eleven lectures in Hamburg 1910*. Rudolf Steiner Press.

Ruusu-Risti ry:n Kirjallisuusseura

TIEDOTTAA

SUNNUNTAINA 5.4.2026 (Pääsiäispäivänä)

Klo 10.00 sääntömääräinen vuosikokous

**Ruusu-Risti temppelellä
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki**

Matkalla sinuun

Tiedätkö, olen matkalla sinuun, tiedätkö kuinka monta kertaa, niin monta kertaa, kun tämän asian opettelet ymmärtämään.

Tiedätkö, minä autan sinua löytämään matkan, jonka luoksesi voin tehdä, niin ettet aina huomaa, että olen matkalla sinuun.

Tiedätkö, minä olen se, josta matkalla puhutaan, kun matka alkaa sinuun, sinä olet vastassa minua, meidän matkallamme.

Tiedätkö sitten, ettet enää voi erottaa kumpi oli matkalla kumpaan, kumman matka toiseen itse asiassa alkoi ja minne se päättyi?

Reeta Liskola

Kuinka autan itseäni?

Jukka Sarno

Jokainen valtakunta, joka riitautuu itsensä kanssa, tuhoutuu, eikä mikään kaupunki tai talo, joka riitautuu itsensä kanssa, pysy pystyssä. (Matt 12:25)

Itseään voi auttaa monella tavalla ja sen voi ymmärtää monella tasolla. Jos ajatellaan ihmisen henkistä kehittymistä eli psykologista evoluutiota, niin siinä kaikki kehittyminen ja itsensä eteenpäin vieminen on itsensä auttamista. Koetan tässä esityksessä selvittää joitakin teosofiasta tuttuja käytännönläheisiä lähestymistapoja, kuinka yksittäinen oman tiensä kulkija ja itsensä etsijä voisi omaa henkistä kehitystään edesauttaa ja löytää oikean suhtautumistavan.

Kun korkeampaa tietoa yritetään vetää alemman ymmärryksen tasolle ja ymmärtää alemman tason käsityskyvällä, viestin alkuperäinen merkitys hämärtyy, samentuu ja vääristyy ja voi jopa muuntua vastakohtakseen. Näin on usein tapahtunut uskonnollisten tekstien tulkinnoissa, mutta myös muissakin yhteyksissä. Tähän viittaa myös vanha buddhalainen tarina opettajasta, oppilaasta ja vesilätäköstä, jonka kirkkaasta pinnasta heijastui aurinko. Opettaja hämmensi lätäkön mutaista pohjaa, jolloin sen pinnasta ei aurinkoa enää kyennyt näkemään. Vanhat rosenkreutsilaiset totesivat saman asian siten, että absoluuttista totuutta ei voida ilmaista muodon rajoituksessa.

Kehityshaasteita

Ihmiset kehittyvät erilaisten elämän eteen tuomien haasteiden kautta ja avulla. Nuo haasteet ovat jokaiselle henkilökohtaisesti räätälöityjä sen mukaan mitä kukin meistä herätäkseen ja kehittyäkseen tarvitsee. Haasteiden eli kehityskitkan voittaminen antaa kykyä ymmärtää myös kaikkea lukemaansa ja kuulemaansa, kun on hankkinut

kokemuspohjaista vertailupintaa asioiden suhteen.

Toisaalta Ihminen on pitkään kehitysprosessissaan vielä omaa etuaan ajava olento, jonka itsekkäät teot kumpuavat luonnollisesta itsensäilytysvietistä. Mitä vähemmän on lapsena saanut kokemuksia hyväksyvistä rakkaudesta ja kokemuksista siitä, että antamalla saa, sitä tiukemmin suojaa haavoittunutta sisintään ja takertuu lopulta kiinni suojamuureihinsa tajuamatta enää mahdollisuuksien ovia ja ikkunoita ympärillään. Eli selviytymiskamppailussa kehittyneet ja pinnalle nousseet ns. ”eläinvoimat” meissä ovat muuntuneet sisäisiksi demoneiksi, joita voi myös hoitamattomiksi traumaiksi kutsua. Ne alkavat muodostaa haavoittuneen sisimpämme ympärille kerros kerrokselta suojakuoria. Mitä paksummiksi ne muodostuvat sen vaikeampaa on ydinihmisen eli todellisen itsemme päästä noiden itse rakentamiemme muurien läpi ja kynnysten yli ilmentämään todellista itseään. Ne takertuvat puolustamaan itseään ja olemassaoloaan. Pelko uudelleen haavoittumisesta on noiden voimien perusvoimaa. Pelon voittaminen taas ei voi onnistua, ellei ole valmis tutustumaan pelkojensa olemukseen, niihin syihin, joiden seurauksina nuo pelot ilmenevät.

Erilaisten näkökulmien suvaitseminen (merkityksessä niiden ymmärtäminen) ja integrointi omaan ajatteluun sopivin osin on yksi keskeisiä avaimia laajentaa omaa kykyään ymmärtää elämän satunnaisia epämurkuvuuksia sekä kykyä säilyttää mielenrauhansa erilaisissa eteen tulevilla, vaihtelevilla ja jatkuvasi uusilla muotoilla saavissa olosuhteissa ja tilanteissa.

Martin Luther King on todennut seuraavaa: ”Rohkea katsoo pelkoaan silmäänsä silmään ja kukistaa sen. Pelkuri torjuu pelkonsa ja joutuu sen orjaksi”. Valon näkeminen on vaikeaa, se vaatii rohkeutta kohdata itsensä.

Rikkinäinen, elämän karikoissa rikkoutunut mieli on useissa tapauksissa niiden tragedioiden taustalla mitä me elämässämme joudumme kohtaamaan, yksilöinä tai kollektiivisesti. Turvallisuus ja eheänä säilyminen ovat kuitenkin elämän peruskysymys jokaisella ihmisellä. Siitä kumpuavat kaikki muut kysymykset, joiden kanssa ihminen joutuu kamppailemaan. Siksi vakaus, harmonia ja mielenrauha ovat niin tavoiteltuja asioita maailmassa. Ilman omaa sisäistä työtä niitä ei kuitenkaan voi saavuttaa.

Luonnollinen itsensuojeluvaisto ja pelko ovat sukua toisilleen ja helposti ruokkivat toisiaan, mutta mielestäni ne eivät ole sama asia. Nuo pelosta elävät sisäiset demonimme myös estävät meitä ottamasta vastaan sitä informaatiota, joka voisi vapauttaa meidät sisäisestä vankilastamme. Pelkonsa on kohdattava ja niiden syyt ymmärrettävä, jos haluaa oppia itseään ja toimintaansa ymmärtämään, joka on edellä mainittu henkisen kehittymisen perusedellytys.

Ihminen voi ajautua hyvinkin synkkiin vesiin ja epätoivon syövereihin elämässään. Kun elämä on kuljettanut ihmistä olemassaolon tärkeimpien kysymysten äärelle erilaisten kohtaloniskujen kautta, voi jossain vaiheessa ihminen herätä tilanteeseen, josta vanha kreikkalainen sanonta toteaa: Jumalat auttavat niitä, jotka auttavat itseään. Tämä vaatii kuitenkin itseoivalluksesta heränneen sisäisen inspiraation.

Syvälle epätoivon tai vihan kierteseen uponnutta ihmistä ei voi auttaa, ellei hän itse halua tulla autetuksi ja ojenna omaa kättään, johon voi tarttua. Kun vastavoima tai kehityskitka on voitettu ja itseoivallus, jota myös kristusvoimaksi kutsutaan, on herännyt, meissä käynnistyy eheytyksen prosessi. Se ilmenee luottamuksena ja uskona elämään, omaan itseemme ja elämän kantaviin voimiin.

Henkinen tie

Korkeampi potentiaali on meissä kaikissa ja odottaa löytäjänsä. Sokrates, Pythagoras ja Platon eivät turhaan painottaneet kuuluisaa lausetta ”Ihminen tunne itsesi” joka luki tekstinä Delfoissa Apollon temppelein sisäänkäynnin portin päällä. Pythagoras lisäsi tähän: ”...kun tunnet itsesi, niin tunnet jumalien salaisuuden”.

Raamatun lause ”teissä on kompastus/loukkauskivi itsessänne” kuvaa mielestäni hyvin itsereflektointia, jota meidän tulisi harrastaa kaikissa tilanteissa, missä jokin asia häiritsee mielenrauhaamme ja mielen tasapainoa. Tässä on mahdollisuus nähdä ja poistaa se kuuluisa ”malka omasta silmästä”, että näemme ottaa rikan pois lähimmäisemme silmästä” kuten Vuorisaarnasta voimme lukea.

Vuorovaikutuskenttä on meidän koulumme, jossa voimme erilaisten kohtaamisten kautta hioa omia luonteen taipumuksiamme, jos olemme omaksuneet riittävän nöyrän mielen uutta oppiaksemme. Se eettinen ohjeistus, joka meille on läpi historian annettu, on aina löytynyt pyhinä pitämistämme

teksteistä ihmiskunnan yhteisenä viisautena. Sitä voi löytää kaikkialta, jos on riisunut ennakkoluulojen harson silmiltään ja on avoimin silmin valmis tutkimaan asioita ja kykenee ymmärtämään analogioita.

Tien löytäminen henkiseen kehittymiseen on aina henkilökohtaisiin arvovalintoihin liittyvä asia. Jos etsijä haluaa olla vakavissaan oman etsimisensä kanssa, hän joutuu itsensä kanssa vastatusten elämän eri tilanteissa. Ne alkavat näyttäytyä hänelle eri valossa kuin aiemmin, jolloin hän teki ratkaisunsa lähes automaattisesti aiemmin opittujen ja omaksuttujen ennakkokäsitysten varassa. Ihmisen tulee voittaa vastenmielisyyden tunteensa, fobiansa ja turhat pelkonsa, jotka kaikki sitovat ihmistä persoonalliseen minäänsä ja estävät psykologisen mutta samalla henkisen kehityksen etenemistä.

Tielle astuvan on ensi töikseen otettava omat arvonsa ja toiminnan motiivinsa suoran tarkastelun kohteeksi. Totuudenetsijän on oltava valppaana ja tietoinen, ettei ajatuksissaan ja teoissaan tue sellaisia ajatusmuotoja, jotka levittävät negatiivista energiaa ja jotka ovat vahingollisia sekä omalle kehitykselle että myös ympärillä olevien ihmisten kehittymiselle. Arvoista lähtee ajattelun ja toiminnan ketju liikkeelle, siksi omaksuttuihin arvoihin on syytä paneutua mahdollisimman varhain. Henkinen kehitys vaatii arvottomista ajatusmuodoista luopumista. Tällaisina arvottomina motiiveina voi pitää kaikkea sitä, millä suoraan tai epäsuorasti vahingoitetaan elämää ylläpitävää ympäristöä ja olosuhteita, muita ihmisiä tai heidän elämäänsä ja mainettaan

tai riistetään heiltä elämisen ja itsensä kehittämisen mahdollisuudet.

Eräs tärkeä oivallus on myös ymmärtää arvostelemattomuuden ja puheen hillinnän merkitys päivittäisessä elämässään. Oppia ymmärtämään se seikka, että hyvän puhumisella toimii hyvän kaikupohjana. Metsä vastaa niin kuin sinne huudetaan.

Omien motiivien tarkkailu on itsensä kehittämisen kulmakiviä, on helppoa ajelehtia totutussa asenneilmastossa, jossa ei mitään kyseenalaisteta. Tietään ja itseään vakavasti etsivän totuudenetsijän on oltava valppaana ja tietoinen, ettei ajatuksissaan ja teoissaan tue sellaisia ajatusmuotoja, jotka levittävät negatiivista energiaa ja jotka ovat vahingollisia sekä omalle kehitykselle että myös ympärillä olevien ihmisten kehittymiselle. Somea voi hyvällä syyllä kutsua lihaksi tulleeaksi psykologiseksi avaruudeksi, jossa jaamme omia inspiraatioitamme ja vaikutamme toisiimme niin hyvässä kuin pahassa.

Teosofia lähtee siitä ikivanhasta tiedosta, että ajatukset ovat luovaa energiaa, jotka sitovat ihmiset yhteisen psykologisen sateenvarjon alle. Tuo psykologinen kenttä sisältää meemejä, jotka tarttuvat ihmisiin aina sen mukaan, miten noihin ajatuksiin itse kukin resonoinne. Olemme niille siten myös kaikupohjana. Tuohon oman olemuksemme laatuun, resonointiin kykenemme itse vaikuttamaan, jos olemme pyrkineet itsetuntemustamme kehittämään, nostamalla ”värähtelytaajuuttamme” ja vastaanottamaan sellaisia ajatuksia, jotka ovat hyvän tahdon ja viisauden läpäisemiä, jotka ”ovat ikuisuudesta kotoisin”, kuten niitä Ruusu-Ristissä

kutsumme. Tiellä kulkijan tärkein tehtävä on pyrkiä nostamaan yleisen ajattelun tasoa (värähtelyä), olemaan valona ja näyttämään tietä pimeyden keskellä kykyjensä ja ominaisuuksiensa mukaan.

Olemassaolonsa ymmärtäminen yksheyden näkökulmasta, josta ”aikain viisaus” paljon puhuu, on keskeinen kehityksen edellytys yksilön näkökulmasta katsottuna puhumattakaan koko ihmiskunnan kehityksen kannalta. Yksseys voidaan täällä aineellisella tasolla ymmärtää keskinäisen vuorovaikutuksen verkostona, jossa kaikki ovat riippuvaisia eri tavoin toinen toisistaan ja jossa kaikki vaikuttaa kaikkeen. Pekka Ervast kirjassaan Ihmisyyden uskonto kehotti luomaan sellaisen maailmankatsomuksen, joka kestää aikaa ja olosuhteita, ja joka pohjaa elämän ja meitä ympäröivien elämää ylläpitävien olosuhteiden ja ihmisarvon kunnioittamiselle. Oppia ymmärtämään se henkisten traditioiden painottama eettinen lainalaisuus, että henkilökohmainen etu on aina kytköksissä kanssaihmissen ja ympäristön hyvinvointiin.

Hyvän inspiraatio

Kristillinen eetos kehottaa meitä tuomaan taivasten valtakuntaa maan päälle. Se voi tulla maan päälle vain korkeampaan inspiraatioon heränneiden ihmisten työn kautta. Meidän on se itse tehtävä omalla työllämme. Mutta ensin meidän on tehtävä työ itsessämme, opittava jalostamaan luonnettamme. Tähän myös Jeesus Nasaretilainen Vuorisaarnassa viittasi sanoillaan. ”Ottakaa malka ensin omasta silmästänne, että näette ottaa rikan lähimmäisenne silmästä”.

Tietoisuuteen heränneet ihmiset eri aloilla ovat aina ihmiskunnassa pyrkineet nostamaan yleisen ajattelun tasoa ja osaltaan toiminnassaan heijastamaan tuon ”taivasten valtakunnan” korkeampaa inspiraatiota täällä varjojen maailmassa.

On tärkeää ymmärtää arvostelemattomuuden ja puheen hillinnän merkitys päivittäisessä elämässään. Se ei tarkoita elämänvastaisten tekojen hyväksymistä, mutta ymmärtämistä siitä, millaisista olosuhteista ja niiden aiheuttamista seurauksista nuo teot kumpuavat. Hillitsemättömästä puheesta alkaa kaikki negatiivinen, mitä maailmassa ympärillämme näemme.

Hyvä tulee luonnollisesti luoksemme, kun olemme kyenneet luomaan omalta osaltamme hyvyyden olosuhteet ympäristöömme. Hyvän jakaminen on jokaisen henkilökohtaisella vastuulla. Jokainen jakakoon sitä omalla laadullaan ja omalla tavallaan. Motiivi on kuitenkin aina kaikkein tärkein. Eli hyvä tahto motiivin taustalla.

Kun ihminen alkaa ymmärtämään elämää ykseyden, kaikkiihteyden, yleisen veljeyden, lähimmäisenrakkauden kannalta, hän oppii tajuamaan, että ihmiset, jotka satunnaisesti voivat aiheuttaa meille ongelmia ovat syystä tai toisesta itsensä kanssa epätasapainossa olevia kanssaeläjiä, joiden käytöksen takana voi olla menneisyydessä kehittyneitä traumoja. Yksikin ymmärtävä sana tai katse voi olla avain rikkoutuneen mielen parantamiseksi tai epätasapainon palauttamiseksi ja muutosprosessin käynnistäjäksi.

Itsensä auttaminen

Jo se, että itsekkyydestä käsin maailmaa tarkkaileva ihminen yleensä huomioi lähimmäisensä ja alkaa ymmärtää oman hyvinvointinsa olevan riippuvaista myös lähimmäisensä ja lähipiirinsä hyvinvoinnista on jo sinänsä iso oivallus. Itsensä auttaminen lähtee pitkälle yksinkertaisesti kanssaeläjien huomioon ottamisesta arkipäivän tilanteissa. Ja parasta auttamista mitä toisen puolesta voi tehdä ikuisen viisauden mukaan on auttaa ihminen oman itseoivalluksen kynnykselle. Itsenäiseksi ajattelijaksi. Emme voi kulkea kenenkään tietä toisen puolesta. Jokaisen on tiensä kuljettava itse ja itsensä löydettävä yksin omassa itsessään.

Jos haluamme auttaa itseämme meidän tulee aloittaa itsestämme, pyrkiä muuttamaan vähä vähältä arkipäiväistä ajatteluamme. Valvoa ajatuksiamme, huomata milloin ajattelemme ja toimimme elämää ylläpitävien arvojen vastaisesti. Tästä kaikki muutos lähtee: muuta itseäsi niin huomaat, että maailma alkaa muuttumaan ympärilläsi. Pekka Ervast on todennut, että mikään muutos ulkoapäin pakotettuna ei ole koskaan pysyvä muutos, jos ihminen ei sisäisesti ymmärrä miksi pitää muuttua. Jalosta luonnottasi, niin yhteiselämä jalostuu automaattisesti ympärilläsi. Tämä oli Pekka Ervastin viesti ajallemme.

Näin voit auttaa itseäsi, samalla kulttuuriasi ja koko ihmiskuntaa. Jokainen ajatus, teko ja toiminta on opittava kohdentamaan elämää ylläpitävien

arvojen nostamiseksi takaisin ihmisten tietoisuuteen. Toisin sanoin sanoen tätä oman energian kohdentamista rakentaviin ja kanssaihmissien ajatteluntasoa nostaviin päämääriin voidaan kutsua vaikka jatkuvaksi rukouksen tilaksi tai toiminnan joogaksi. Tässä karmajoogassa kaikki toiminta suoritetaan korkeamman inspiraation valossa, joka tähtää kokonaisvaltaisesti oman ja kanssaihmissien ajattelun ja sitä kautta elämän laadun nostamiseen ja parantamiseen.

Teosofian mukaan tietoisuuden potentiaali rajaa itsensä muotoon ja ilmennykseen oman tasonsa mukaisesti, sellaisiin olosuhteisiin, joita inkarnoituva tietoisuus kehittyäkseen tarvitsee. Autamme siis teoillamme myös omaa tulevaisuuttamme.

Lopuksi

Erottelukykymme kehittyessä alamme pikkuhiljaa ymmärtää, mikä on kehityksemme kannalta edullista ja mikä epäedullista. Tuon kehittyneen

erottelukyvyn jalostamat ominaisuudet ja luonteenpiirteet viemme mukanaamme kehityksemme tuloksina talentteina tulevaan elämään. Buddhalaisuuden mukaan persoonallisuutemme muodostuu skandhoista eli luonteenpiirteistä ja taipumuksista, joita edellisessä inkarnaatiossa olemme onnistuneet kehittämään hyvässä tai sitten jättäneet kehittämättä. Huonot luonteenpiirteet tuovat mukanaan kehityskitkaa, jonka usein koemme pahana, mutta joka olisi voitettava. Teosofian mukaan me emme pääse pakoon itseämme. Kompastumme omiin sokeisiin pisteisiimme, kunnes olemme ne omasta toiminnastamme itsetutkiskelun avulla löytäneet ja tunnistaneeet.

Onneksi meillä on myös hyviä ominaisuuksia eväinämme, joiden avulla voimme ratkaista noita haasteita. Jokainen haaste, jonka kohtaamme on kehityskitkaa ja oppiläksy, jota voimme hyvällä syyllä pitää elämän meille lähettämänä testinä kehitystiellä, joka ei lopu tämän yhden elämän aikana.

Näin olen ymmärtänyt.

Palvelu arjessa ja työelämässä

Matti Koskinen

Älä pyydä nähdä tekemäsi palveluksen hedelmää, äläkä ole onneton, jos et saa kiitoksen sanaakaan, häneltä, jota olet auttanut. Palvelethan sielua, etkä ruumista ja sielun kiitollisuuden voit aina havaita, vaikka huulet jäävätkin suljetuiksi.

Mitä palveleminen on?

On ehkä helpompi itselle lähteä siitä, mitä palveleminen ei ole. Se ei ole velvollisuus, eikä sitä myöskään tehdä sillä perusteella, että saa itse. Siinä ei myöskään laskelmoida, kannattaako sitä tehdä. Se on omakoh- taista jakamista ja on oman itsensä ilmaisu ja maailmankuvansa toteuttamista. *Palveleminen fyysisessä maailmassa on toimintaa, tunnemaailmassa se on myötätunnon, ajatusmaailmassa ymmärryksen jakamista.*

Palvelemiseen löytyy lukematon määrä hyviä ohjeita, miten toimia. Se on myös alue, jossa on vähintään tuhat tapaa tehdä sitä. Minusta on enemmän kysymys ihmisen asenteesta ja ehkä myös maailmankatsomuksesta ja sieltä kumpuavista arvoista ja tietysti tavasta toimia. Äärimmillään siinä on kysymys uhrautumisesta.

Palveleminen on perusta kaikelle. Tarkoitus ei ole saada, vaan palvellesamme elämää, elämä antaa kaiken mitä tarvitsemme. Tärkeätä on arvostaa itseään; palvelemalla ei olla ottamassa.

Kun kadotamme itsemme ja toimimme oman olemisemme kautta, tiedämme mitä teemme ja ilmaisemme sillä tavalla itseämme.

Ihmisen velvollisuus itseään kohtaan on pitää huolta ruumiillisista ja henkisistä kyvyistä ja kehittää niitä voimien ja kykyjen mukaan, jotta voimme auttaa kanssaihmissiämme. Velvollisuutemme heitä kohtaan on antaa heille ystävänä sitä apua, jota he tarvitsevat, ei aina välttämättä sitä mitä he haluavat. Jeesus kehottaa meitä kohtelemaan toisia, kuten toivoisimme meitä kohdeltavan.

On oikeastaan helppo luetella niitä eri ominaisuuksia, joita ihanteelliseen ihmiseen voidaan yhdistää. Hän on iloinen ja hyvä, ystävällinen ja auttavainen. Hän unohtaa itsensä ja täyttää velvollisuutensa mallikelpoisesti. Hän on viisas ja harkitsevainen, kulkien tietään nöyrästi. Hänen silmistään loistaa ilo, samoin kuin hänen sanoistaan ja käytöksestään. Hänen ilonsa ei ole remuavaa. Hän ei jätä näitä asioita omaan kammioonsa, vaan vie ne mukanaan kaikkialle.

Palvelun luonteesta

Epätsekästä palvelua voi suorittaa 24 tuntia vuorokaudessa, teoissaan ja ajatuksissaan. Palvelun kohteita on jatkuvasti ympärillämme, niin hereillä ollessamme kuin unimaailmassamekin. Palvelu on suoritettava ilman minkäänlaista palkan toivoa ja siinä on aina pyrittävä ottamaan huomioon Jumalan tahto. Ei aina ole välttämättä toiselle hyväksi, että hänen eteensä tehdään liian paljon, tai että hänen asioistaan huolehditaan liikaa. Yksilön on kehityttävä monta kertaa tekemällä asiat ja virheet itse. Palvelussa ja uhrautumisessa toisen edestä on muistettava motiivi ja ettei se estä toisen ihmisen kehittymistä.

Fyysinen palveleminen

Palvelu voidaan jakaa eri asioihin. Katson ensin fyysisiä asioita, joilla voimme palvella muita ihmisiä ja yhteisöä, jossa elämme. Tällaisia ovat esimerkiksi talkoot, muuttoapu ja kaikenlainen todellinen ruumiillinen tekeminen, konkreettinen auttaminen suurissa ja pienissä asioissa, toiminta yleensä. Tilaisuuksia näihin palveluihin meille tarjoutuu arjessa joka päivä sekä suuria ja varsinkin pieniä.

Tunne-elämän palveleminen

Lisään näihin yllä oleviin myös päivittäisen vuorovaikutuksen kautta tulevat kuuntelemisen ja lohduttavat sanat. Me puhumme paljon kuuntelemisesta, mutta osaammeko sitä kuitenkaan oikealla tavalla tehdä. Sympatia ja empatia vaativat nimenomaan aitoa

kuuntelemista. Myötätunto vaatii aina syvempää ymmärrystä eikä se ole tunteiden vallassa. Ihminen kaipaa apua juuri silloin, kun ihmisellä on huono olla.

Palveleminen ajatuksen kautta

Tämä keskittyy ymmärryksen jakamiseen. Lisäämällä ymmärrystä vähennämme tietämättömyyttä.

Tabto palvelemissä

Tahto on mielen kyky, jonka avulla voidaan synnyttää toimintaa jonkin uskomuksen pohjalta (Tieteen termipankki). Tahdon ja sen kehittämisesä on oltava tarkka omasta motiivista.

Henkinen palveleminen

Henkinen kuvaa sellaista aineetonta, joka on ominaista ihmissuvulle ja sen kulttuurille; hengenelämää yleisesti koskeva tai siihen perustuva, älyllinen, sielullinen. (Wikipedia) On melko vaikea määritellä, mikä on henkistä palvelemista. Tässä lähennyttään todellista viisautta, tietoista yhteyttä yliminään ja jopa Kristukseen. Meillä on oltava syvällinen kokemus, jotta voimme tällä alueella palvella.

Buddhalaisten käsitys henkisestä palvelemisesta jakautuu kolmeen asteeseen. Ensimmäisessä vaiheessa on valaistuttava itse. Jaetaan sitä ja autetaan muita valaistumaan, eli ensin huolehditaan itsestä.

Toisessa vaiheessa valaistutaan yhdessä muiden kanssa ja jaetaan sitä, kasvetaan yhdessä palvelemaan. Kolmannessa vaiheessa autetaan muita valaistumaan ennen itseä. Autetaan kaikessa muita. Nämä eri vaihteet soveltuvat erilaisille ihmisille.

Joka tapauksessa ei saa itseään hylätä vaan on huolehdittava myös itsestä.

Pyrkimys parempaan

Pyrkiessämme parempaan ja oikeudenmukaisempaan maailmaan, me voimme lähteä vain yksilöstä. Ihmiset voivat muuttaa vain ja ainoastaan itseään. Meidän velvollisuutemme totuudenetsijöinä on näin tehdä ja pyrkiä kaikin rakkauden keinoin palvelemaan Jumalaa ja kehittämään itseämme totuuden löytämisessä ja tuntemisessa. Tällöin meistä kehittyy se elämän suola tai valo, joka loistaa elävänä esimerkkinä muille ihmisille, rohkaisten heitä kehittymään ja näin yhdessä muuttamaan maailmaa paremmaksi.

Ensimmäisiä askeleita muutoksen tiellä on oivaltaa, että ikuinen, muuttumaton totuus on olemassa ja että se on jokaisen löydettävissä. Kun tajuamme Jumalan auttavan niitä, jotka auttavat itseään, olemme päässeet jo uskovaisen kehityksen tiellä olevan esteen yli. Emme enää heittäydy pelkästään armon ja syntien sovituskuoleman varaan. Voimme nyt luottavaisina pyrkiä olemaan parempia ihmisiä ja kulkemaan kohti totuutta. Kuljemme pois tietämättömydestä, joka Buddhan mukaan

on ainoa synty ja joka rosenkreutsilaisien mukaan on yksi kolmesta ihmiskunnan vihollisesta. Toinen vihollinen on sairaus, joista pahin on itsekkyyks ja kolmas on köyhyys.

Kun ihminen oivaltaa jälleensyntyvän ja karman lain totuuden, avautuu etsijälle uusi maailma. Karma on luonnonjärjestys, jossa laki on oikeudenmukainen, lahjomaton ja sama kaikille. Kun tätä lakia noudatetaan, maailma muuttuu vähitellen kauniiksi, Jumalan valtakunnaksi.

Jeesus antoi Vuorisaarnassaan ne käskyt ja ohjeet, jotka ihminen tässä elämässä, ja myöhemmissä elämässään kehittyäkseen tarvitsee. Monet kristityt, jotka kohdistavat rukouksensa Jeesukselle, perustelevat kuitenkin itselleen, miksi Jeesuksen antamia käskyjä ei voida, eikä tarvitse sellaisinaan noudattaa. Ne ovat heidän mielestään sopimattomia nykypäivään eikä arkipäivän elämisestä tulisi mitään, jos niitä seurattaisiin. Niitä pidetään vain kauniina ihanteina. Nämä ihmiset, jotka väittävät olevansa kristittyjä, eivät tahdo edes yrittää noudattaa näitä ohjeita.

Vastaava tilanne on useiden muiden uskontojen tunnustajien kanssa. Samat eettiset ja moraaliset opit löytyvät kaikista uskonnoista ja samankaltaisilla selityksillä ihmiset voivat vakuuttaa itselleen, ettei näiden oppien mukaisesti voi elää. Mutta voidaanko kuitenkin, jos todella yritämme?

Muutoksen edellytykset

Muutos kuuluu elämään. Ulkoinen ja sisäinen muuttuminen on jatkuvaa, ja niiden myötä muuttuvat ne tavat, joilla voimme Jumalaa ja lähimmäisiämme palvella.

Eri uskonnot ja filosofiset koulukunnat ovat antaneet paljon yhteneväisiä ohjeita seuraajilleen. Näitä ovat muun muassa seuraavat:

- maallisista velvollisuuksista huolehtiminen
- työn tekeminen iloisesti
- epäitsekäs palvelu
- materialismista luopuminen
- siveelliset säännöt
- mietiskely ja rukoileminen
- taivasten valtakunnan etsiminen

Velvollisuudet

Miehen ja naisen eräs velvollisuuksista tässä ruumiillistumassa, on antaa mahdollisuus sieluille syntyä maanpäälle jatkamaan sitä tehtävää, joka heiltä aikaisemmissa elämissä oli jäänyt kesken. Lapset syntyvät kuhunkin perheeseen karmallisten yhteyksien, dharmansa ja oman valintansa mukaisesti. Isän ja äidin velvollisuutena on kasvattaa lapsensa kehittymään yksilönä mahdollisimman hyväksi ja ohjata häntä totuuden tielle. Heidän velvollisuutensa on tarjota lapselle ravinto, vaatteet, asunto, koulutus, terveydenhuolto ja viitoittaa tie oikeaan ammattiin. Nämä kaikki kuitenkin niin, että lapsen yksilölliset taipumukset tulevat huomioiduksi. On kiinnitettävä huomiota siihen, mikä ihmisessä on hyvää ja vahvistettava sitä.

Yksilön on saatava vapaasti valita, mitä hän haluaa. Vanhemmilla on aina vastuu lapsistaan, ei päinvastoin.

Ihmiset ottavat kantaakseen, elämänsä aikana, myös velvollisuuksia toisia ihmisiä ja yhteisöjä kohtaan. Usein motiivina on kuitenkin oman edun tavoittelu, vaikka asia selitetään itselleen toisin. Kaikki moraalisesti hyvät velvollisuudet on hoidettava parhaalla mahdollisella tavalla. Itsekkäistä velvollisuuksista on luovuttava.

Työ

Buddha korostaa oikeaa ammattia yhtenä osana kahdeksankohtaisessa tiessä. Samoin Jeesuksen opetuksista voidaan nähdä, ettei ihmisen pidä tehdä sellaista työtä, jota hän ei pysty tekemään tai ei koe sitä omakseen. Mutta niin kauan, kun työtä tekee perheensä ja itsensä elättämiseksi, on se aina tehtävä hyvällä ja nöyrällä mielellä. Jokaisessa työssä on hetkiä, jolloin se saattaa tuntua tylsältä rutiinilta. Ihmiset kaipaavat persoonallista tunnustusta ja arvostusta työlleen. On vain kysyttävä, miten toiset voisivat työtäsi arvostaa, jollet tee sitä itsekään.

Työ on nähtävä yhtenä käytännöllisenä henkisenä harjoituksena. Työssään voi harjoittaa kaikkia siveellisiä käskyjä. Siinä voi harjoittaa palvelua, voi harjoittaa iloisuutta ja kohteliasta toisten ihmisten huomioimista. Työssään voi harjoittaa puheen oikeaa käyttöä sekä nöyryyttä. Työ voidaan tehdä jatkuvassa mietiskelytilassa, jos niin halutaan.

Aineellisuus

Nykyihminen on täyttänyt elämänsä kiireellä ja aineellisilla ajatuksilla. Moni ihminen aamiaisen syötyään menee töihin, suorittaen tehtävänsä. Töiden jälkeen elämä täytetään harrastuksilla, omilla tai lasten. Aika, joka pitäisi käyttää henkiseen työhön, lepoon ja virkistykseen, täytetään minuuttiaikataululla. Aina voi kysyä, kohtaammeko kiireessä itsemme?

Elämän ohjeet

Vaikka kaikki uskonnot antavat ohjeet ihmiselle siveellisten ja moraalisten käskyjen muodossa, on Vuorisaarnan antamat viisi käskyä näiden joukossa yksinkertaisuudessaan, todellinen helmi. Jeesukset käskythän siis ovat:

- säilytä mielentyyneys
- ole sydämessäsi puhdas
- ole tosi
- älä vastusta pahaa
- rakasta kaikkia

Kun näitä käskyjä tarkastelee päällisin puolin, ne vaikuttavat helpoilta. Mutta nämä, yksinkertaiseen muotoon puetut kehotukset, joutuu jokainen, joka niitä tosissaan yrittää noudattaa, huomaamaan, että ne ovat mitä vaativimmat. Jo yrittäminen elää niiden mukaisesti, muuttaa itseämme.

H. P. Blavatskya lainaten: ”Teko on teosofin rukous”. Epäitsekäs palvelu lähimmäisten hyväksi käytännössä, on aina syvällinen rukous. Ihmisen on tehtävä työtä ja työskennellessämme meidän ei tule ajatella, että voimme

auttaa vähäisintäkään oliota maailman-kaikkeudessa. Me autamme itseämme tässä maailman koulussa. Tämä on oikea asenne työhön ja palvelemiseen. Me voimme vain palvella Jumalaa luovuttamalla Hänelle kaikki työmme hedelmät. Täydellinen vapaus on täydellisessä palvelemisessa, jolloin tapahtuu Hänen tahtonsa.

Tärkeintä on henkinen vapaus. Se antaa mahdollisuuden nähdä ja tarvittaessa hypätä kelkasta pois. Ihmisellä on oltava kyky säilyttää vapaus. Kaikessa voi mennä liian pitkälle, jolloin asiat alkavat viedä meitä. Meidän on aina huolehdittava itsestämme ja pidettävä jalat lujasti maassa ja todellisuudessa. Tietoisuus on lääke, samoin nöyryys siitä mitä on itse, mitä on elämä ja mitä asiat ovat. Kaikkien ongelma on ego, miten se vapautuu, miten löytää luovuus, jottei tarvitse taistella. Vapautunut ihminen on peloton.

Tavoite

Hän kiipesi rantakallion männyn latvaan.

Tunsi pelolla korkean puun heilumisen nauttien näkemästään maisemasta, merestä, saarista ja luodoista sekä vastarannasta.

Männyn huojuunta rauhoitti mielen tuoden esiin hiljaisen toiveen tehdä hyvää, aiheuttaa lämpöä ihmisille oppia rakastamaan, olla siinä olotilassa.

Pieni Ego ja Rikas Mies

Marjaana Makkonen

Olipa kerran pieni Ego, joka aina pyysi ja kerjäsi muiden huomiota, ja oli Rikas Mies, niin rikas, ettei hän koskaan tarvinnut mitään keneltäkään. Hän oli itse asiassa niin rikas, että hän oli antaja, joka antoi pois, antoi kaikille mitä muut tarvitsivat, ja hänen maailmassaan sanalla ”puute” ei ollut sijaa tai tilaa.

Hän tapasi pienen Egon ja kysyi: “Mitä sinä todella haluat?”

Pieni Ego: “Haluaisin saada tunnustusta, huomiota, se ruokkii minua ja tunnen olevani jotain, kun saan huomiota muilta!”

Rikas Mies vastasi: “Sinun on varmaan vaikea olla sinä? Olen aina kiireinen antamassa muille sitä, mitä heiltä puuttuu, mitä he haluavat, mitä he tarvitsevat, niin paljon, että en ajattele sitä, mitä minä tarvitsen. Olen onnellinen, kun voin olla avuksi! Liity seuraani!”

Joten pieni Ego, joka vieläkin vapisi epäilyksestä, katsoi Rikkaan Miehen avoimia käsiä. ”Liittyä sinun seuraasi?” se kuiskasi. ”Mutta... minulla ei ole mitään annettavaa.”

Rikas mies hymyili lempeästi.

”Rakas ystäväni, sinun ei tarvitse antaa sitä, mitä sinulla on – anna sitä, mitä olet.”

Ego räpäytti silmiään. ”Mutta mikä minä olen, jos en ole tarvitseva?”

”Ah”, sanoi Rikas Mies, ”Se on suuri unohtaminen. Uskoit, että nälkäsi teki sinusta todellisen. Mutta, että jos sinun olemuksesi itsessään on aarre? Entä jos et ole koskaan ollut köyhä – vaan vain vakuuttunut siitä, että olet?”

Ego epäröi. Se oli viettänyt elämänsä jahtaamalla heijastuksia – aplodeja, huomiota, hyväksyntää. Ilman niitä, kuka se olisi?

Ja kuitenkin... Rikkaan Miehen rauhallinen säteily oli magneettinen. Seisomalla hänen vieressään Ego tunsu jotain liikkuvan, jotain ikaikaista ja lämmintä – heikon muiston rauhasta.

”Tule”, sanoi Rikas Mies, ”Kävele vierelläni. Kun unohdat nälkäsi, alat nähdä minun silmilläni.”

Joten he kävelivät yhdessä. Aluksi Ego laskei edelleen jokaisen katseen, jokaisen saamansa kehuun. Mutta päivien kuluessa se alkoi huomata ilon, joka tuli, kun se antoi sen sijaan, että odotti saavansa. Maailma tuntui silloin pehmeämmältä, ja sen sydän rauhoittui.

Eräänä iltana, kultaisen hämärän täyttämän taivaan alla, Ego puhui jälleen:

”Luulen, että nyt ymmärrän. Et ollut koskaan rikkaampi kuin minä – sinä vain muistit sen ensin.”

Rikas Mies hymyili, ja hänen silmänsä kimaltelivat valosta. ”Kyllä”, hän sanoi. ”Ja nyt sinäkin ymmärrät.”

Ja sillä hetkellä Ego ei ollut enää pieni. Se oli sulanut antajaksi, ja antaja valoksi. Ei tarvetta, ei puutetta, ei erillisyyttä – vain oleminen.

Antajan valo

Kun nämä kaksi – köyhä pieni Ego ja säteilevä Rikas antaja – sulautuivat yhteen, syntyi jotain uutta. Ei ihminen, ei Ego, vaan Läsnaolo.

Läsnaolo kulki maailmassa kuin aamunkoitto sumussa – lempeänä, kärsivällisenä, loistaen pehmeästi kaikkeen.

Mihin tahansa tämä Läsnaolo meni, ihmiset tunsivat olonsa kevyemmäksi.

Ei siksi, että se antoi heille jotain, mitä heillä ei ollut, vaan siksi, että se auttoi heitä muistamaan oman sisäisen rikkautensa.

Eräs huolista rasittunut Nainen tapasi Läsnaolon joen rannalla.

Nainen sanoi: ”Minulla on niin paljon ongelmia, etten tiedä mistä aloitaisin niiden ratkaisemisen?” Läsnaolo vain hymyili, ojensi hänelle pienen kiven joen rannalta ja sanoi:

”Pidä tätä joka aamu kädessäsi ja muista, että edes joki ei ratkaise itseään. Se vain virtaa.”

Nuori mies, joka kaipasi tunnustusta, kysyi: ”Kuinka saan muut näkemään arvoni?”

Läsnaolo vastasi: ”Loista, ja anna valon laskeutua minne se laskeutuu. Aurinko ei kysy, kuka sen huomaa.”

Ja Vanha kerjäläinen, silmät täynnä kaipausta, kysyi hiljaa: ”Oletko sinä Jumala?”

Läsnaolo polvistui ja sanoi: ”Ei, rakas – me olemme.”

Sitten Kerjäläinen itki, koska ensimmäistä kertaa hän tunsu olevansa täynnä.

Siitä päivästä lähtien Läsnaolo ei enää kulkenut yksin.

Sen valo oli sytyttänyt tuhat pientä liekkiä – jokaisessa sydämessä, joka oli kerran tuntenut olevansa köyhä, unohdettu tai näkymätön.

Maailma alkoi hehkua sisältäpäin, pehmeästi, hiljaa, kuin muisto taivaasta, joka palasi maan päälle.

Ja jos kuuntelet tarkasti, voit yhä kuulla sen kuiskauksen aikakausien läpi: ”Anna, koska sinulla jo on. Rakasta, koska sinä jo olet.”

Läsnäolo ja Maailma

Läsnäolo vaelsi pitkään – peltojen ja kaupunkien läpi, ajatusten merien ja hiljaisuuden vuorten yli. Kaikkialla, minne se meni, elämä heijasti sen hehkua. Kukat avautuivat hieman enemmän. Lapset nauroivat hieman vapaammin. Jopa väsyneet tuulet näyttivät hyräilevän pehmeämpää laulua.

Mutta eräänä iltana, kun tähdet kimaltelivat kuin muistojen lyhdyt, Läsnäolo kohtasi itse Maailman.

Se oli valtava ja ikivanha, sen kasvot olivat sekä hellät että arpeutuneet. Sen silmissä oli galakseja, mutta myös kyyneleitä.

”Ah”, se sanoi äänellä, joka oli kuin luomisen huokaus, ”...sinä olet tullut.”

Läsnäolo kumarsi hellästi. ”Olen jakanut valoa siellä, missä olen voinut. Silti tunnen, että jotain on puutteellista.”

Maailma hymyili. ”Olet antanut vapaasti, mutta oletko ottanut minut vastaan?”

Näet kauneuden kaikessa, mutta oletko ottanut vastaan kokonaisuuden – myrskyt, kaaoksen, kasvun tuskan?”

Läsnäolo hiljeni. Se oli rakastanut valoa, mutta oli usein kääntynyt pois pimeämmistä laaksoista.

Nyt se katsoi uudelleen – kipua, surua, kuolemaa – eikä nähnyt vihollisia, vaan syvyyttä.

Pimeys kimalteli kuin sametti, ja sen sisällä oli itse luomisen syke. Joten Läsnäolo avasi kätensä leveästi ja kuiskasi: ”Tule, kaikki. Ilo, suru, menetys, syntyminen – te olette minun kokonaisuuteni.”

Ja Maailma astui syleilyyn. Ikuisen hetken ajan he olivat yhtä – antaja ja vastaanottaja, valo ja varjo, ihminen ja jumalallinen – kaikki liukenivat olmissen valtavaan hiljaisuuteen.

Siitä hiljaisuudesta nousi yksi ainoa hengähdys. Se muuttui tuuleksi, lauluksi, nauruksi – ja uusien Maailmojen syntymiseksi, ja jokaisessa syntyvässä olennossa välähti pieni liekki – muisto Läsnäolosta, tarina Rikkaasta Miehestä ja Egosta – muistuttaen jokaista sielua:

”Sinä olet antaja, sinä olet lahja, sinä olet kokonaisuus.”

VÄINÄMÖISEN VIITASSA

Jouko Ikonen

Kalevalan symboliikkaa on tulkittu monen kirjailijan ja taiteilijan toimesta. Parhaita tulkintoja symboliikasta on esitetty Pekka Ervastian kirjoittamassa kirjassa Kalevalan avain, joka on käännetty myös englannin kielelle. Siinä on pätevä kuvaus Lemminkäisen ja Ilmarisen ansiotöistä, joita heidän oli suoritettava, ennen kuin Pohjolan kaunis neito luvattiin puolisoksi.

Lemminkäinenhän työssä epäonnistuiakin, Ilmarinen onnistui aikanaan taottuaan Sammon, kirjokannen, joka istutettiin Pohjolan kivimäkeen onnea Pohjolan kansalle tuottamaan.

Väinämöisen ansiotöitä ei juurikaan ole kuvattu, joten keskitytään pohtimaan tätä osuutta Kalevalan runoista. Ensimmäinen Väinämöisen matka Pohjolaan oli hänelle kärsimyksen koulu. Pitkään häntä kadehtinut Joukahainen ampui alas hänen olkisen ratsunsa, hernevartisen hevosen, ja Väinämöinen joutui päiväkausia uimaan meressä, josta hänet viime tipassa pelasti Kokko siiventyngälleen ja toimitti Pohjolaan puron rannalle, josta hänet sitten löysi Pohjolan akka itkemästä. Akka syöti ja juotti miehen syölähäksi, apatti

alanenäksi. Joukahainen tässä kuvaa henkisen samaistumista fyysiseen persoonallisuuteen, jossa henkiolemus on menettänyt vapausasteitaan. Väinämöinen kuitenkin muisti entisen elonsa Kalevalan kankahilla ja kaipasi takaisin sinne. Sama kaipuu ajaa meitä kaikkia täällä etsimään yhteyttä korkeimpaamme. Pohjan akka lupasi tyttärensä puolisoksi, jos Väinämöinen takaisi Pohjolaan Sammon. Väinämöinen ei sanonut sellaista osaavansa, mutta lupasi lähettää Ilmarisen, iänikuisen takojan, joka osasi Sammon takoa. Akka antoi Väinämöiselle ruskean ruunan ja neuvoi tien Kalevalan kankaille, Väinämön kotisijoille. Koko tämä episodi kuvanee henki-ihmisen inkarnoitumisen fyysiseen. Tämä oli tuskallinen prosessi, mutta vielä piti rakentaa yhteys takaisin Kalevan kankaille, yliminän asunnolle takaisin. Sieltä Väinämöinen lähtikin uuteen inkarnaatioonsa.

Väinämöinen lähtikin kohti Kalevan kankaita saatuaan Pohjan akalta tarkat neuvot. Matkasta Kalevala kertoo näin:

Vaka vanha Väinämöinen, Ajoa karittelevi, Pimeästä Pohjolasta, Summasta Sariolasta. Ajoi matkoa vähäisen, Pikkaraisen piirrätteli: Kuuli sukkulan

surinan, Ylähältä päänsä päältä. Tuossa päätänsä kohotti, Katsahtavi taivahalle: Kaari oli kaunis taivahalla, Neiti kaaren kannikalla, Kultakangasta kutovi, Hopeista helkyttävi.

Näky ihastutti Väinämöisen ja hän pyysi neitiä korjahansa. On huomattava, että Lemminkäisen ja Ilmarisen kosisoneito asui vielä pimeässä Pohjolassa, mutta Väinämöisen neito olikin jo taivaan kaarella kultaa ja hopeaa välkkyen. Eron voisi ajatella niin, että Väinämöinen oli vanha vihitty ja halusi ottaa uuden vihkimyksen, joka oli korkeampi kuin se, mitä Lemminkäinen ja Ilmarinen tavoittelivat. Mutta neito halusi asettaa Väinämöisen kokeelle ja nämä kokeet olivat vaikeammat kuin Lemminkäisen ja Ilmarisen. Näitä kokeita, jotka olivat siis Väinämöisen ansiotöitä, olikin viisi kappaletta.

Neito sanoi: Sitten sun mieheksi sanoin, Urohoksi arveleisin, Jospa jouhen halkaseisit, Veitsellä kärettömällä, Munan solmuhun vetäisit, Solmun tuntumattomaksi.

Väinämöiseltä nämä onnistuivatkin. Mitä nämä voisivat merkitä? Jouhen halkaiseminen veitsellä kärettömällä tuo mieleen erään teosofiassa korostetun taidon hankkimisesta. Kyseessä on ajatuksen erotuskyky, joka on jokaiselle totuuden etsijälle tärkeä kyky. Varsinkin nykyisin nettimaailmasta uutisia hakiessamme törmäämme miljooniin ajatuskuvioihin, ja totuuden erottaminen niistä vaatii tarkkaavuutta ajatuksen alueella.

Toinen ansiotyö vaikuttaa aluksi mahdolltomalta suorittaa. Miten muna saadaan solmuun, ja vielä solmu tuntumattomaksi? Kyse ei ollut fyysisestä

maailmasta. Me synnymme aurisen munan sisälle, ja tämä muna on vedettävä solmuun. Kun muna laitetaan solmuun, syntyy kahdeksikko tai ikuisuuden symboli. Kahdeksikon ylempi osa kuvaa sitä osaa, joka jää aurisesta munastamme ylimmän alueelle, ja alempi muodostaa tämän nelinäisen persoonallisuuden. Mutta solmu munassa piti saada tuntumattomaksi. Siis kahdeksikon kahden osan välillä piti olla solmuton yhteys, siis alemman ja ylempään liitto oli saatava pysyväksi; Väinämöiseltä, henki-ihmiseltä tämä onnistuikin.

Tämä ei vielä riittänyt Neidolle, vaan hän antoi uudet tehtävät: ”Ehkäpä tulen sinulle, jos kiskot kivistä tuohta, särjet jäästä aiaksia, ilman palan paukkumatta, pilkkehen pirahtamatta.”

Nämäkin olivat henkisiä tehtäviä, ei fyysisiä. Raamatussa mainitaan samantapaisesta tehtävästä, jonka kiusaaja antoi Jeesukselle. ”Tee näistä kivistä leipää”. Kiviä on kuvattu esoterismissa ajatuksina, ja nämä piti saada eläviksi ja toimiviksi. Tämäkin onnistui Väinämöiseltä. Jäästä aiaksien tekeminenkään ei tuottanut Väinämöiselle ongelmia. Joskus on tehtävä kylmästi aita suojaksemme ulkoisia uhkia vastaan, suojattava myös omat ajatuksemme vierailta vaikutteilta.

Viides tehtävä kuului näin:

Sillepä minä menisin, Kenp on veistäisi venosen, Kehrävarteni muruista, Kalpimeni kappaleista, Työntäisi venon vesille, Uuen laivan lainehille, Ilman polven polkematta, Ilman kouran koskematta, Käsivarren kääntämättä, Olkapään ojentamatta.

Väinämöinen ei tuosta hätkähtänyt, vaan sanoi: ”Liene ei maassa, maailmassa, Koko ilman kannen alla, Mointa laivan laatijata, Vertoani veistäjätä”.

Työ oli siis henkinen, ei fyysisen maailman askareita.

Kehrävarsi on se kehrupuikko, johon lankaa kerittiin. Henkisesti se oli säiliö, johon elämäkokemukset tallennettiin. Antahkaarana, sielun lanka teosofian käsitteistössä. Kun ihmisen ylemmät osat kuolemassa erotettiin, jäi jäljelle energeettisiä informaatiopaketteja, skandhoja, joista uuden elämän eetterikehoa rakennettiin, siis kehruvarren murusista.

Väinämöinen aloittikin uuden eetterikehon rakentamisen innolla, mutta kolmantena veistopäivänä kirves kuitenkin lipsahti polveen ja alkoi suuri verivuoto, jonka tukkimiseen tarvittiin monta auttajaa; Ylähältä taivosista sitten lopullinen apu tulikin. Mutta venhosta puuttui kolme kokkapuuta (Yliminän yhteys?), eikä Väinämöinen osannut näitä loihtia.

Kalevalassa on pitkä tarina, kuinka tätä tietoa haettiin. Viimein se löytyi Antero Vipusen, luonnonmuistin vastasta. Ja Väinämöinen sai vanhonsa valmiiksi, ja uuden eetterikehon asua. Arvelen, että kun Pohjan neito oli jo pilven lonkalla, niin kyse oli korkeasta vihkimyksestä.

Jää vaikutelma, että Kalevalasta puuttuisi yksi runo, jossa kerrottaisiin, mitä Pohjan neito sanoi Väinämöisen epäonnelle.

Väinämöinen pääsi kuitenkin Kalevalan kankaille, omille maille. Siellä hän vasta sai venosen valmiiksi, siis uuden eetterikehon, jolla oli yhteys

yliminään. Väinämöinen ei kuitenkaan ollut unohtanut Pohjan neitoa, ikikäipuu kuljetti häntä eteenpäin. Niinpä hän lähti vielä uudella venhollaan Pohjolan tuville neitoa kosimaan. Ilmarinen sai kuitenkin tämän tietää ja lähti myös Pohjolaan, maita myöten. Yljät sopivat, ettei neitoa väkisin vietäisi, vaan neito saisi valita. Ilmarinen neidon sitten sai, kun oli ensin edellisellä käynnillään takonut sammon ja nyt vielä suorittanut Pohjan akan antamat kolme ansiotyötä.

Väinämöinen viisastui ja totesi, ettei vanhan kannata lähteä nuoren kanssa kilpailemaan, ja antautui rooliin, joka vanhalle vihitylle kuuluukin: kansan kasvattajaksi.

Joka haluaa verestää Kalevalan runoja ja niiden symboliikkaa, kannattaa lukea Pekka Ervastin kirjoittama Kalevalan avain. Kalevalan runokieli on rikkasta, ja sitä kannattaa lukeakin ääneen. Runokielessä on mantrisia vivahteita, ja laulamallahan Väinämö veneensä veisti.

Kalevala antaa vahvaa tietoa äänen voimasta ja sillä parantamisesta. Tässä piilee avain myös erääseen tulevaisuuden parantamismuotoon.

Valentin Tombergin elämä.

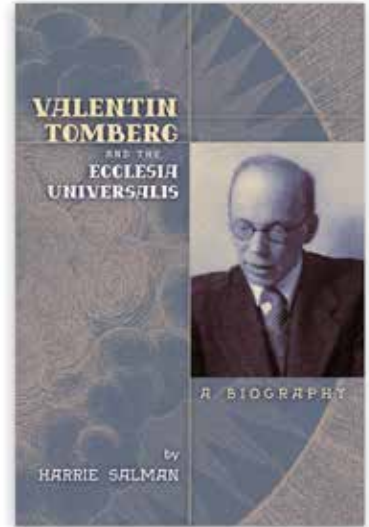
Antti Savinainen

*Valentin Tomberg and the Ecclesia Universalis.
A Biography.*

Harrie Salman, Angelico Press, 2022.

Harrie Salman (s. 1953) on hollantilainen antroposofisesti suuntautunut kulttuurifilosofi ja yhteiskuntatieteilijä, joka on kirjoittanut useita kirjoja ja julkaissut artikkeleja myös suomeksi. Hän on pitänyt Ruusu-Ristissä esitelmää esoteerisesta kristinuskosta.

Salmanin kiinnostus Valentin Tombergiin (1900–1973) sai alkunsa Suomessa vuonna 1986, jolloin hän pyysi Suomen Antroposofisen liiton kirjastosta Suomen henkistä historiaa valottavaa kirjaa. Hänelle annettiin Tombergin kirjoitus, joka käsitteli Suomen merkitystä Venäjän kulttuurille. Tästä virisi syvä kiinnostus Tombergin ajatteluun ja elämään.

Tombergin elämän ulkoisia piirteitä

Kuka oli Valentin Tomberg? Hän saattaa olla varsin tuntematon kulttuuripiireissä ja myös teosofisissa piireissä, mutta antroposofian ja kristillisen hermetismin tutkijoiden piirissä hän on tunnetumpi hahmo. Tomberg syntyi virolaiseen perheeseen Pietarissa, mutta Venäjän vallankumouksen myötä hän muutti asumaan Viroon vuonna 1918. Tombergin aloittamat lain, filosofian ja historian opinnot Pietarin yliopistossa eivät ehtineet edetä alkua pidemmälle. Tombergin perhettä kohtasi tragedia, kun Viroon hyökänneet puna-armeijan sotilaat ampuivat perheen äidin kadulle.

Tomberg ilmoittautui vapaaehtoiseksi taistelemaan Virossa puna-armeijaa vastaan, mutta sairastui pian, joutui vangiksi ja vapautui nopeasti. Hän teki Tallinnassa sekalaisia töitä, työskennellen mm. ulkoministeriössä Ranskan ja Englannin asioiden kirjeenvaihtajana. Hän opiskeli öisin itsenäisesti lakia, filosofiaa ja uskontoa, ja läpäisi lakitutkinnon vuonna 1923.

Tomberg oli naimisissa kaksi kertaa. Hänen ensimmäinen avioliittonsa oli Salmanin mukaan vain muodollinen liitto ja päättyi vuonna 1932. Tomberg kuitenkin huolehti ensimmäisestä puolisosstaan myös avioliiton loppumisen jälkeen, vaikka

Kuva: <https://angelicopress.com/products/valentin-tomberg-and-the-ecclesia-universalis>

solmi uuden avioliiton Maria Belozvetovin kanssa vuonna 1933. Tämä liitto kesti elämän loppuun saakka. He saivat yhden lapsen, Alexin.

Tombergit asuivat Hollannissa vuosina 1938–1944. Hän sai siellä erittäin kielitaitoisena Viron kunniakonsulin tehtävän, josta hänen piti luopua, kun Viro menetti itsenäisyytensä vuonna 1940. Tomberg piti Hollannissa antroposofisia luentoja ja hänen ympärilleen muodostui kristologiaan suuntautunut antroposofinen ryhmä. Hollannin johtavan antroposofin, Willem Zeylmans van Emmichoven (1893–1961) työ oli puolestaan suuntautunut antroposofian käytännön sovelluksiin. Mm. eri painotuksista aiheutui jännitteitä, minkä vuoksi Tomberg kävi vuonna 1940 keskustelun Zeylmansin kanssa. Tämän jälkeen Tomberg vetäytyi Hollannin antroposofisesta liikkeestä ja jatkoi toimintaansa oman ryhmänsä parissa.

Tomberg muutti perheineen Saksaan vuonna 1944, ja väitteli siellä lakitieteen tohtoriksi. Saksaan muutto oli siinä mielessä yllättävä päätös, että Tomberg suhtautui kansallissosialismiin hyvin kriittisesti jo ennen toista maailmansotaa.

Tomberg oli lapsena kasvatettu protestanttisen kristinuskon piirissä. Hänen vaimonsa Maria oli puolalaisena alun perin katolinen. Kumpikin liittyi ortodoksiseen kirkkoon Tallinnassa ilmeisesti vuonna 1933. Vuonna 1942 Hollannin ortodoksisen seurakunnan pappi sai tietää, että Tomberg uskoi jälleensyntymään. Tämä johti siihen, että Tomberg joutui vetäytymään ortodoksisen seurakunnan toiminnasta.

Salmanin tulkinnan mukaan hän ei silti todennäköisesti eronnut ortodoksisesta kirkosta. Tomberg alkoi lähentyä katolista kirkkoa, johon hän liittyi vuonna 1945 asuessaan Saksassa. Hän saattoi siten kuulua kaikkiin kolmeen kristillisen kirkon pääsuuntaukseen yhtä aikaa! Tombergit muuttivat vuonna 1948 Lontooseen, jossa häneltä kysyttiin syytä, miksi hän oli liittynyt katoliseen kirkkoon. Hänen sanotaan vastanneen: ”Rudolf Steiner halusi minun tekevän niin.” Monet Tombergin vaikutuspiirissä olleet ihmiset seurasivat häntä katoliseen kirkkoon.

Tombergin esoteerisia näkemyksiä

Tomberg oli perehtynyt jo nuorena henkiseen kirjallisuuteen. Hän liittyi vuonna 1917 Teosofiseen Seuraan, ja luki Rudolf Steinerin (1861–1925) *Henkisen tiedon tie* -kirjan. Tomberg alkoi toteuttaa Steinerin mestariteoksessa kuvattuja harjoituksia ja ohjeita omassa elämässään. Tomberg koki henkisen kokemuksen, jonka seurauksena hän teki sisäisen pyhän valan, jossa hän lupasi ”omistaa elämänsä henkisen tiedon kasvattamiseen ja sen ilmenemiselle maailmassa”.

Hän kirjoitti Steinerille kirjeen vuonna 1920, jossa hän kertoi kokeneensa Venäjän Teosofisen Seuran suuntautumisen yksipuolisena, minkä vuoksi hän suuntautui antroposofiaan ja halusi tulla Steinerin oppilaaksi. Steiner ei todennäköisesti koskaan saanut hänelle osoitettua kirjettä. Tomberg liittyi Antroposofiseen Seuraan vuonna 1925, hieman ennen Steinerin kuolemaa.

Tomberg piti antroposofisia luentosarjoja mm. Vanhasta ja Uudesta testamentista. Myöhemmin hän piti kolme vuotta kestäneen Isä meidän-kurssin, jossa hän ensimmäisen kerran toi esille Jumalan feminiinisen kolminaisuuden (Äiti-Tytär-Pyhä sielu). Hänen luentonsa olivat oman henkisen tutkimuksen tuloksia, joten ne eivät perustuneet Steinerin tiedonantoihin.

Tomberg kirjoitti vuonna 1931 Rudolf Steinerin puoliso Marie Steinerille (1867–1948), että antroposofian terve kehitys edellyttää todellisen henkisen tutkimuksen yhteisöä, jota Steiner oli toivonut. Sen sijaan antroposofien piirissä ilmeni voimakas käsitys, jonka mukaan jokin henkisen alueen asia oli jo ratkaistu, jos Rudolf Steiner oli sanonut siihen kantansa (”Der Doctor hat gesagt” eli ”Tohtori sanoi”). Muille hengen tutkijoille ei ollut Antroposofisen Seuran piirissä tarvetta. Tombergin muistikirjan mukaan Steinerin opetuksen *dogmaattisella* toistamisella oli okkulttisia seurauksia, jotka vaikuttivat eetteriruumiin tsakrojen toimintaan saakka. Tsakrat tietyyssä mielessä aktivoituvat, mutta ne eivät Tombergin mukaan toimi oikealla tavalla. Todettakoon, että antroposofi ja filosofian professori Reijo Wilenius (1930–2019) piti tärkeänä erottaa sen, mitä itse todella tietää ja mitä on Steinerilta lukenut. Wileniuksen viisas ohje soveltuu myös muihin henkisiin opettajiin.

Marie Steiner oli alun perin tukenut Tombergia, mutta välit viilenivät. Marie Steiner piti Tombergia turhamaisena ja ylpeänä ja katsoi, että hänellä ei ollut ilman Dornachin johtokunnan lupaa

oikeutta puhua antroposofian nimissä. Tähän kritiikkiin liittyi myös Antroposofisen Seuran kriisi, joka oli alkanut pian Steinerin kuoleman jälkeen. Kriisi kulminoitui noin 2000 jäsenen erottamiseen Antroposofisesta Seurasta vuonna 1935. Tombergin mukaan Steiner oli ennen kuolemaansa nähnyt antroposofisen liikkeen epäonnistumisen. Steiner oli punninnut, voisiko tämän estää esimerkiksi testamentin avulla, mutta arkienkeli Mikael oli huomauttanut, että tämä olisi vastoin Steinerin elämäntyön oleellista piirrettä, ihmishengen vapautta. Vapaus on luovuttamaton piirre senkin uhalla, että se voisi johtaa Steinerin elämäntyön tuhoutumiseen.

Tomberg antroposofian jälkeen

Tomberg kuului selvästi platonikkoihin, joille antroposofian aristotelinen virtaus käytännön sovelluksineen jäi vieraaksi. Tämä saattoi vaikuttaa hänen arvioonsa antroposofisen liikkeen epäonnistumisesta. Tomberg koki, että antroposofinen liike ei ollut kyennyt vastustamaan natsismia toisin kuin Hollannin katolinen kirkko. Lisäksi hänen negatiiviseen arvioonsa Salmanin tulkinnan mukaan vaikutti voimakkaasti toisen maailmansodan aiheuttama raskas henkinen ilmapiiiri Euroopassa. Tomberg ei nähnyt, kuinka antroposofinen virike kaikesta huolimatta kantoi hedelmää mm. pedagogiikan, maanviljelyn, laajennetun lääketieteen ja kehitysvammaisten hoidon aloilla.

Tomberg suhtautui vielä viimeisissä kirjoituksissaan Steineriin arvostavasti, mutta piti Steinerin hengentiedettä

epäonnistuneena. Hän jopa katsoi, että hengentiede on mahdotonta. Tämän vuoksi vaikutusvaltainen antroposofi Sergei Prokofjev tulkitsi, että Tomberg irtisanoutui antroposofisen liikkeen lisäksi myös Steinerista. Salman osoittaa vakuuttavasti, että tämä tulkinta ei saa tukea Tombergin antroposofian jälkeisestä tuotannosta.

Jälleensyntymisoppia Tomberg ei koskaan hylännyt. Hän ei voinut niin tehdä, koska hän tiesi omien henkisten tutkimustensa perusteella, että jälleensyntyminen oli tosiasia. Tombergin perustelu sille, miksi katolinen kirkko ei voi opettaa jälleensyntymistä, on merkillinen. Hänen mukaansa jälleensyntyminen ei ole ikuinen, vaan väliaikainen luonnonlaki, joka alkoi syntiinlankeemuksesta ja jonka toiminta maapallolla tulee aikanaan päätymään. Tomberg antoi myös toisen syyn sille, miksi katolinen kirkko oli (onko edelleen?) vihamielinen jälleensyntymisoppia kohtaan: "...ihmiskunta voisi antautua kiusaukseen valmistella tulevaa maanpäällistä elämää sen sijaan, että valmistautuisi kiirastulta ja taivasta varten." En pidä Tombergin perusteluja vakuuttavana. On ilman muuta selvää, että katolisen kirkon oppi kokisi radikaalin muutoksen, jos se hyväksyisi jälleensyntymisopin.

Tomberg työskenteli 1950-luvun lopusta lähtien kristillisen hermeettisen

tradition parissa. Hänen päätyökseen muodostui teos *Meditations on the Tarot – A Journey into the Christian Hermeticism*, joka valmistui ranskankielisenä vuonna 1967. Se on myöhemmin käännetty mm. saksaksi, englanniksi, venäjäksi ja kiinaksi. Teos koostuu 22 kirjeestä, jotka tarkastelevat tarotkortteja kristinuskon mysteerien vertauskuvina. Kirja on saanut arvostusta esoteerisen kristinuskon tutkijoiden piirissä. Myös jotkut katolisen kirkon teologit ovat kiinnittäneet *Meditations on the Tarot* -kirjaan myönteistä huomiota, vaikka siinä puhutaan myös jälleensyntymisestä.

Lopuksi

Salmanin kirja perustuu laajaan lähdeaineistoon, jossa on mukana Tombergin piiriin kuuluneiden ihmisten haastatteluja. Salman suhtautuu kohteeseensa erittäin lämpimästi ja arvostavasti, mutta tuo esille rakentavalla tavalla myös kriittisiä huomioita. Salman esittää kiinnostavan ja syvällisen tulkinnan Valentin Tombergin ajattelusta ja samalla antroposofisen liikkeen historiasta ja tulevaisuudesta.

Kiitokset:

Kiitän Harrie Salmania, Markku Maulaa ja Jouni Marjasta hyvistä tarkennuksista tähän kirjoitukseen.

Yrjö Härkänen

V a n h e n e m i n e n

Kaipaanko nuoruutta? En ollenkaan. Se ajanjakso elämässäni oli täynnä epävarmuutta ja tietämättömyyttä. Epävarmuutta elämäntehtävästä, joka kirkastui minulle vasta vanhemmiten. Tietämättömyyttä siitä, mikä on totta kulloinkin, sillä oikealla tavalla. Nuoruudessa paloi 'käärmetuli' väärällä tavalla. Himo ohjasi halua tekoihin. Ei ollut seesteistä näkemystä elämän kokonaisuudesta.

Vanheneminen on luonnollista, jonka kukin kokee vanhetessaan joko surulla tai ilolla. Miten vanhenemisesta voi muka iloitaa? Ulkonäkö, elämänenergia, intohimot ovat alamässä.

Elämänkello juoksee kohti loppuaan, ja jossain vaiheessa sen vieteri tekee tenän. Väitän kuitenkin, että vanheneminen on iloinen asia, jopa kaikkine fyysisine vaivoineen. Vanheneminen tuo viisautta, josta nuorena ei ollut aavistustakaan. Se tuo mukanaan usein henkistä tasapainoa ja hyvinvointia. On vähään tyytyväinen. Vasta vanhana hallitsee elämää oikein.

Kun minua ei enää ole, askeltaa kysymykseen: missä minä sitten olen? Jossainhan minun pitää olla! Olla olemassa! Se on minun 'minäni', joka vaatii itselleen olemassaoloa. Minun 'minäni'. Toisaalta, kun kuolen, olen elänyt oman elämäni siten kuin se on ollut tarkoitettu.

Itse en ole nyt juuri kuolemassa, kuten et sinäkään. Näin oletan. Kuolemaan kannattaa kuitenkin aina valmistautua. Viisaat valmistautuvat siihen jo nuoruudestaan lähtien. Tällainen valmistautuminen antaa henkilökohtaiselle elämälle tarkoituksenmukaisen suunnan. Elät elämäsi sinulle oikeita elementtejä käyttäen, suunnistat oikein.

Mutta harva meistä on viisas edellä mainitulla tavalla. Monet meistä kokevat elämän täynnä ristiriitoja olevana sumppuna, johon keskeneräiseen todellisuuteen ulottuva ojentava käsi ei yllä paimentamaan roskakaloja pois. Vain arvokatko? Ei ollenkaan roskakaloja paistinpannuun? Ei, se ei ole elämän laki.

Elämän laki on se, että joudut syömään enemmän roskakaloja kuin arvokaloja ja kärsimään niiden ruodoista ikenissäsi. Tosin vanhetessa, kun ikenesi haurastuvat, luonto antaa sinulle enemmän arvokaloja kuin roskakaloja. Vanhenemisessä on monta lohtua: Esimerkiksi elämä on henkisesti helpompaa, kun on vähempään tyytyväinen.

Kun olet nuori, olet positiivisia ja negatiivisia aggressioita täynnä. Kun olet vanha, on sinulla käytössäsi viisasten kivi, jolla taltutat nuo negatiiviset ja positiiviset häiritäjät, ja astut ratsullasi kallionkielekkeeltä alas tyhjään tilaan, joka kannattelee sinua kummallisesti.

Viimeistään vanhana tapaillet edellisiä elämiäsi. Nuo nupussaan olevat ruusut, jotka aukeavat samasta varresta, mistä nykyinenkin on auennut. Ne kukkivat sateenkaaren värein ja tavoitat oman värisi sävyn tarkkuudella. Edellisten elämien puhjenneet ruusut paljastavat sinun punaisen lankasi kauas menneisyyteen.

Vanhetessasi elämänarvosi kirkastuvat. On helpompi löytää Totuus jopa merenhiekkan jyvästen lomasta. Näet Totuuden itsessäsi, läheisissäsi, ystävissäsi, ja koko universumissa.

Niin kauan kuin palaat maan päälle

Antti Savinainen

Teosofisissa piireissä on jo kauan esitetty, että jälleensyntyminen oli mukana varhaisessa kristinuskossa, mutta Konstantinopolin vuoden 553 kirkolliskokous tuomitsi jälleensyntyminen harhaopiksi. Historiallisten lähteiden mukaan asia ei mennyt aivan näin. Konstantinopolissa tuomittiin Origenen opetus sielun pre-eksistenssistä harhaopiksi. Anateematuomion mukaan sielua ei ole olemassa ennen lapsen syntymää (tai hedelmöitystä). Jumala luo siis sieluja sitä mukaa, kun ihmisiä syntyy. Toki sielun pre-eksistenssi on välttämätön edellytys jälleensyntymiselle, joten tavallaan kirkolliskokouksen tuomio ulottuu myös jälleensyntymiseen. Origeneella kyllä oli uransa alkupuolella jonkinlainen jälleensyntyminen (Ehrman, 2020), mutta se ei ollut kirkolliskokouksen asialistalla.

Teosofien sinnikäs väite jälleensyntyminen esiintymisestä varhaisessa kristinuskossa on saanut teologien ja myös kristinuskon uskonnollisesti sitoutumattomien tutkijoiden taholta vähättelevän tai jopa huvittuneen vastaanoton. Esimerkiksi professori Heikki Räisänen mukaan jälleensyntyminen esiintyi vain ”platonishenkisissä” tai gnostilaisissa seurakunnissa. Kamppailu gnostilaisia ja muita ”hereetikkoja” vastaan oli vahvasti vaikuttamassa nykyisen kristinuskon oppien muotoiluun.

Varhaisen juutalaisuuden ja kristillisen kirjallisuuden dosentti (Helsingin Yliopisto) Sami Yli-Karjanmaan kirja *Niin kauan kuin palaat maan päälle* valaisee kiinnostavalla tavalla jälleensyntyminen asemaa varhaisessa kristinuskossa. Yli-Karjanmaa osoittaa, että kirkkoisä Clemens Aleksandrialaisen (noin 150–215 jKr) teologiassa oli tilaa myös jälleensyntyminen. Tilaa on myös jälleensyntymiskäsitysten tutkimukselle, koska jälleensyntyminen ei varhaisen juutalaisuuden ja kristinuskon piirissä ennen Yli-Karjanmaata ole juurikaan tutkittu. Hän toteaa, että ”kun asiasta sanotaan jotain, tutkijoiden väitteet ovat usein puutteellisia tai virheellisiä”. Toisaalta Yli-Karjanmaa toteaa, että teosofisissa piireissä esitetyille syytöksille jälleensyntyminen sensuroimisesta Raamatusta ei ole näyttöä.

Jälleensyntymisoppi Platonin dialogeissa

Teosofian näkökulmasta Platonin dialogeissa on paljon kiinnostavaa aineistoa, ja niihin viitataan mm. H. P. Blavatskyn teksteissä (Chajes, 2019). Yli-Karjanmaa tekee teoksensa alussa laajan läpileikkauksen jälleensyntymisoppiin, jonka Platon esittää Sokrateen suulla. Jotkut jälleensyntymistä käsittelevät osuudet sisältävät selvästi myyttistä aineistoa, mutta lukijalle ei jää epäselvyyttä siitä, etteikö Platon ottaisi jälleensyntymistä tosissaan. Jälleensyntyminen ei ollut Platonin keksintö, vaan sillä oli edeltäjänsä kreikkalaisessa traditiiossa (mm. orfilaiset ja Pythagoras).

Platon esittää mahdollisuuden, että ihminen voisi syntyä myös eläimeksi. Tämä käsitys esiintyy myös buddhalaisissa ja hindulaisissa opetuksissa. Yli-Karjanmaan mukaan eläininkarnaatio esiintyi Platonilla useimmiten myyttien yhteydessä. Eläininkarnaatio koskee ”väärintekijöitä”, jotka syntyvät eläimen muotoon, jonka ”pahuus” vastaa ihmisen omaa pahuutta. Teosofian mukaan eläimeksi syntyminen on mahdotonta, koska ihmisessä on jumalallinen kipinä ja kuolematon korkeampi minä. Esitän tulkinnan, jonka mukaan on mahdollista ajatella tiettyssä mielessä ihmisen syntymistä eläimeksi. Tämä tapahtuu Ervastin mukaan niiden ihmisten kohdalla, jotka ovat elämänsä aikana olleet pahoja ja armottomia ihmisille ja eläimille. Sellaiset sielut joutuvat ensin manalatilaan, jossa heidän sisäinen sielunelämänsä tulee havaittavaksi eläimen hahmoisena heille itselleen ja muille samassa tilassa eläville siihen saakka, kunnes manalatilan sielut

luopuvat eläimellisistä himoistaan. Kysessä on siis eräänlainen jälleensyntyminen astraalimaailmaan tai buddhalaisin termein kuolemanjälkeinen bardotila.

Jälleensyntymisen juutalaisuudessa

Itselleni oli yllätys, että jälleensyntymisoppi esiintyi varhaisessa juutalaisuudessa. Käsitystä vahvasti arvostamani kristillinen kirjailija Kari Kuula, joka totesi sinänsä mainiossa kirjassaan Helvetin historia, että juutalaisuuden mukaan ihminen haihtuu kuolemassa olemattomiin. Samanlaisen tulkinnan esittää myös merkittävä Uuden testamentin ateistinen tutkija Bart D. Ehrman. Tällöin tietysti jälleensyntymisenkin käy mahdottomaksi. Kabbalassa esiintyy jälleensyntymisoppi gilgul-nimellä, mutta Kabbalan synty ajoitetaan tavallisesti 1100–1200 jKr. (voi tosin olla, että se perustui vanhemman esoteeriseen traditioon).

Yli-Karjanmaa tarkastelee ensimmäisellä vuosisadalla eläneen juutalaisen kirjoittajan ja historioitsijan Flavius Josefuksen kirjoituksia. Hän esittää tutkimustensa perusteella, että Josefuksen käsitykset, jotka tavallisesti tulkitaan ruumiin ylösnousemuksen näkökulmasta, ovat paremmin ymmärrettävissä jälleensyntymisopin viitekehystä. Hän ei kuitenkaan väitä, että jälleensyntymisuskko olisi ollut yleinen Palestiinan juutalaisten keskuudessa. Yli-Karjanmaan mukaan jälleensyntymisellä oli kuitenkin jonkinlainen jansija juutalaisuudessa, mikä tulee selvästi ilmi myös ensimmäisellä vuosisadalla

eläneen juutalaisen Filonin ajattelussa. Filon oli kuuluisa platonilainen eksegeetti, joka vaikutti syvällisesti moniin kristillisen teologian osa-alueisiin. Hän on kirjan toinen päähenkilö Clemens Aleksandrialaisen ohella.

Yli-Karjanmaa pohtii, uskoivatko Uudessa testamentissakin esiintyneet fariseukset jälleensyntymiseen. Hän toteaa Josefuksen kirjoitusten perusteella, että se on mahdollista, mutta nykyisen näytön valossa kysymys täytyy jättää avoimeksi.

Clemens Aleksandrialainen

Yli-Karjanmaa pohjustaa Clemens Aleksandrialaisen osuutta esittelemällä 100–300 jKr. esiintyneitä kirkkoisia (Justinos Marttyyri, Irenaeus ja Tertullianus). Näistä Irenaeus ja Tertullianus kohdistivat jälleensyntymisoppia kohtaan kritiikkiä. Se, että he ylipäätään ottivat kantaa jälleensyntymisoppiin osoittaa, että jotkut kristityt kannattivat jälleensyntymisoppia. Näiden kirkkoisien vastakirjoituksissa jälleensyntymiseen uskovat kristityt tietysti leimattiin harhaoppisiksi. Yli-Karjanmaa toteaa jo johdannossa, että hän ei tutkijana ota kantaa siihen, mikä on harhaoppia ja mikä ei.

Clemens mainitsee jälleensyntymisopin avoimesti toisin kuin Filon, mutta hän ei asettunut suoraan kannattamaan sitä. Yli-Karjanmaan mukaan muut tutkijat ovat yksimielisiä siitä, että Clemens torjui jälleensyntymisopin. Tämän tulkinnan Yli-Karjanmaa kiistää tutkimuksiansa pohjalta. Hän esittää kirjassa yksityiskohtaiset perusteet valtavirrasta poikkeavaan tulkintaansa.

Lukuisien yksittäisten tuonpuoleista koskevien tekstien lisäksi jälleensyntymisoppi sopii Clemensin antropologiaan, etiikkaan ja soteriologiaan, eikä hän kiistä sitä missään (tosin latinaksi on säilynyt yksi teksti, joka näyttää kiistävän opin, mutta latinantaja on tunnustanut ”puhdistaneensa” Clemensin oppia). Mainittakoon vielä, että Clemens piti reinkarnaatiota yhtenä ”parhaiden filosofien hienoimmista opeista”. Yli-Karjanmaan mukaan kokonaisnäyttö on niin vahvaa, ettei Clemensin jälleensyntymisopin kannattamiselle jää mitään järkevää epäilystä.

Clemensin esoteerinen Stromateis-teos on kiinnostava teosofian näkökulmasta. Eräs teosofian perusopetuksia nimittäin on se, että kristinuskolla ja kaikilla suurilla uskonnoilla on sisäinen, esoteerinen puolensa, joka ilmentää Aikain viisautta. Yli-Karjanmaa analysoi Clemensin esoteerista tekstiä siitä näkökulmasta, että kuten esoterismissa yleensäkin, tarkoitus ei ollut vain kätkeä tietoa vaan myös paljastaa sitä niille, joilla on silmät nähdä ja korvat kuulla. Kätkemisen motiivina voi olla halu suojautua kritiikiltä tai suoranaiselta vainolta. Tämä on kristinuskon historian valossa ollut hyvin perusteltua.

Lopuksi

Yli-Karjanmaa on erittäin taitava kirjoittaja, joka höystää asiatekstiä humoristisilla ilmaisuilla. Nämä saattavat haitata joitakin lukijoita, koska tekstin rekisteri muuttuu yhtäkkiä. Useimpia lukijoita se auttane lukemaan eteenpäin. Kirja ei ole helppolukuinen, koska se perustuu vahvasti

tieteelliseen tutkimukseen. Lukeminen kuitenkin palkitsee monin tavoin; pelkästään Platonin jälleensyntymisopin kuvaus on teosofiselle lukijalle hyvin mielenkiintoista.

Kirjan oleellisin anti on mielestäni siinä, että se osoittaa varsin suurella todennäköisyydellä jälleensyntymisopin saaneen vakavasti otettavia kannattajia varhaisen juutalaisuuden ja

kristinuskon parissa. Tämä on hyvä uutinen teosofian kannattajille, jotka ovat alusta alkaen esittäneet jälleensyntymisen kuuluneen jollakin tavalla kristinuskon varhaisvaiheisiin.

Kiitokset

Kiitän dosentti Yli-Karjanmaata kirjaesittelyni kommentoinnista ja hänen esittämistään tarkennuksista.

Lähteet

Chajes, Julie (2019). *Recycled Lives. A History of Reincarnation in Blavatsky's Theosophy*. Oxford University Press.

Ehrman, Bart D. (2020). *Heaven and Hell. A History of the Afterlife*. Simon & Schuster.

Kuula, Kari (2006). *Helvetin historia. Pohjalta pohjalle Homerokselta Manajaan*. Kirjapaja.

Yli-Karjanmaa, Sami (2025). *Niin kauan kuin palaat maahan. Jälleensyntymisopin historiaa varhaisessa juutalaisuudessa ja kristinuskossa*. Aleksandria.

Yli-Karjanmaa, Sami (2025). *Reincarnation in Clement of Alexandria: Salvific Cycles and Steps of Progress*. Brill. Ladattavissa internetistä osoitteessa <http://hdl.handle.net/10138/624850>.

YHTEISTYÖRYHMÄN 29. kevätseminaari

Sunnuntaina 12.4.2026 klo 11–15
Teosofisen Seuran tiloissa
Vironkatu 7 00170 Helsinki

MIKÄ ON ELÄMÄN TARKOITUS?

Jarmo Anttila: Luomispäivät eli manvantarat
Janne Lemettinen: Yksilön Dharma vai voittamaton Karma?
Elina Juusola: Ajatuksia palvelemisesta

Oviraha: 10 € (sis. kahvin / teen ja pulla/sämpylä)

Siunaus

Tahdon siunata koko maailmaa.
Istun kalliolla ja katson järven selän ylitse.
Näen laskevan auringon säteiden heijastuvan järven pintaan.
Tunnen ympärilläni mäntyjen ystävällisyyden.
Koivujen lehtien välistä suotautuu valo.
Tunnen sammaleet paljaiden varpaitteni alla ja kallion lujisuuden.
Näen tyyntyvän veden ja tunnen tuulen vilvoittavan kasvojani.
Suljen silmäni ja siunaan tätä kauneutta ja hyvyyttä.

Tahdon siunata kaikkia ihmisiä.
Katselen ikkunasta ulos ja näen talven valkean vaipan
ja uuden lumen tuoman puhtauden.
Muistan ihmisten tuoman lämmön ja mieleeni nousevat läheiseni,
joiden kanssa olen saanut matkata kauan totuuden äärelle.
Kuulen uudelleen heidän iloisen naurun
ja näen heidän hyväksyvän hymynsä.
Painan kiitollisena pääni alas muistaen kaikki ajatukset,
joita olette sallineet minun kokea; siunaukseni teille.

Me kohtaamme, eroamme ja koemme jälleennäkemisen riemua
yhä uudestaan eläessämme Hänessä ja loputtomassa
Jumalan siunauksessa.

Kiitollisuus

Minut ympäröi kuultava pilvi täynnä iloa.
Sen keskellä minulla oli hyvä olla
ja tunsin kiitollisuutta kaikkeutta kohtaan.

Muistin menneen nähden kaiken hyvän,
jota ystäväni ja läheiseni olivat osoittaneet
palvellen pyhää henkeä.

Nykyisyydessä oivalsin rakkauden eri olomuodoissaan
ilman henkäyksessä, valon säteessä
ja teidän kaikkien silmissä.

Katsoin tulevaan kirkkauteen ja ymmärsin,
että minun on määrä palvella Jumalaa
iloita ja rakastaa.

Ilonpilvi haihtui ja jäljelle jäi kiitollisuus.

Matti Koskinen, runoja Sinikka Mannosen muistoksi

Toimihenkilöt

Ruusu-Risti ry.

Merimiehenkatu 31,
00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja

Aija Tuukkala
Mariankatu 19 A 2,
00170 Helsinki
p. 044 062 3145
aija.tuukkala@kolumbus.fi

info@ruusuristi.fi
tiedotus@ruusuristi.fi
hallitus@ruusuristi.fi

Sihteeri

Jukka Sarno
p. 040 567 7485
jukkasarno@gmail.com

Rahastonhoitaja

Paula Ylä-Hokkala
talous@ruusuristi.fi
laskut@ruusuristi.fi

Verkkolaskuosoite

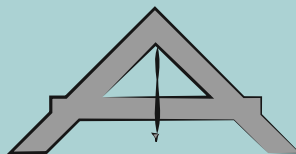
0037074850112OKOYFIHH
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Op-Pohjola FI50 5720 9920 1090 39
Viestikenttään:
Jäsenmaksuerä 1,2 tai 3/vuosiluku/7310

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.

Danske Bank FI33 8000 1500 0786 89
Kirjallisuusseuran viitenumero 1300
jäsenmaksuille (v. 2026, 20€)
ja kirjaostosten viitenumero on 1313

Kirjallisuusseuran johtaja

Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
p. 040 483 4798

Ruusu-Risti perustettiin Helsingissä 14.11.1920.

Järjestön tarkoitus selviää seuraavasta ohjelmasta:

- 1) Ruusu-Risti on totuudenetsijäin järjestö, jonka jäsenet tunnustaen kaikkien ihmisten veljeyden katsomatta rotuun, ihonväriin, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulkonaisiin rajoituksiin, osoittavat toisilleen mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärrystä sekä pitävät totuutta korkeampana kaikkia uskontoja.
- 2) Ruusu-Risti on vapaan ajattelun pyhäkkö, jonka jäsenet etsivät totuuden ydintä, salaista jumalviisautta, mikä piilee kaikkien aikojen uskonnoissa, mytologioissa sekä filosofioissa ja tieteellisissä järjestelmissä.
- 3) Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja sen jäsenet etsivät ikuiseen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeyden henkeä.

Ruusu-Risti on itsenäinen järjestö. Ohjelmansa nojalla se kuuluu H.P. Blavatskyn vuonna 1875 alkuunpanemaan teosofiseen liikkeeseen. Ruusuristiläiset ovat joko jäseniä tai looshijäseniä. Ruusu-Ristin jäseneksi pyrkijä kääntyy tuntemiensa järjestön jäsenten välityksellä (kaksi suosittelijaa) Ruusu-Ristin johtajan puoleen. Ruusu-Ristin sisäinen työ (looshityö) toimii henkisen kasvun kouluna Pekka Ervastian ohjeiden mukaisesti.

Looshityö on järjestetty seremonialliselle pohjalle, ja looshijäseneksi saattaa Ruusu-Ristin installoitu jäsen pyrkiä kääntymällä suoraan johtajan puoleen.